

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce **J. K.**, právně zast. JUDr. Ludmilou Krátkou, advokátkou se sídlem v Brně, Škrochova 22, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31 (původně Finančnímu ředitelství v Brně, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4), o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 8. 6. 2012, č.j. 5500/12-1400-704389,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Ludmile Krátké se přiznává odměna ve výši 12 050 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí.
- V. Žalobce je **p o v i n e n** nahradit na nákladech řízení České republiky - Krajskému soudu v Brně částku 2 410 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í

[1] S nabytím účinnosti zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, došlo dnem 1.1.2013 k reorganizaci daňové správy. Nástupcem Finančního ředitelství v Brně, které napadené rozhodnutí vydalo, se stalo Odvolací finanční ředitelství. Výraz „žalovaný“ v tomto rozsudku označuje *promiscue* jak původní, tak nástupnický orgán finanční správy, a to dle kontextu dané věty.

I. Vymezení věci

[2] Shora označeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil platební výměr Finančního úřadu v Uherském Brodě, ze dne 16.12.2011, č.j. 137505/11/338960703927, kterým byla žalobci vyměřena daň z nemovitostí za zdaňovací období roku 2011 ve výši 2.257 Kč podle pomůcek.

[3] Z rozhodnutí žalovaného vyplynulo, že žalobce byl dne 10.10.2011 správcem daně vyzván k podání daňového přiznání (dále též „DAP“) na rok 2011. Žalobce na výzvu reagoval námitkou, že mu není známa žádná okolnost podle § 13a zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zák. o dani z nemovitostí“), která by měla za následek změnu jeho daňové povinnosti na rok 2011 oproti období 1999-2003, kdy podával DAP a na jejichž základě mu byla vyměřena daň, která byla přezkoumávána i soudem. Žalobce odmítal stanovení daně podle pomůcek a i to, že neposkytl potřebnou součinnost, když důkazy vždy předkládal, avšak správce daně k nim nepřihlédl, přitom z nich bylo možné zjistit reálný stav a nemuselo být na nemovitosti nesprávně nahlíženo stran jejich zdanění. Žalovaný označil výtky žalobce za nedůvodné a dále upozornil na to, že ze spisového materiálu bylo zjištěno, že dne 29.1.2010 podal žalobce DAP na rok 2010, v němž celkovou daň spočítal na částku 534 Kč. Do výpočtu zahrnul nemovitost – zastavěnou plochu p.č. 640, dále na této parcele obytný dům č.p. 518 o výměře 109 m² a dále stavby tvořící příslušenství k obytnému domu o výměře 29 m², vše v k.ú. Uherský Brod. V DAP dále uvedl stavbu plnicí doplňkovou funkci ke stavbě pro individuální rekreaci o výměře 31 m² na p.č. 1513 v k.ú. Havřice, na kterou uplatnil osvobození dle § 9 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitostí. Z důvodu nejasností v DAP na r. 2010, zahájil správce daně vytýkáci řízení za účelem odstranění nejasností a prokázání údajů v DAP, avšak tyto nebyly rozptýleny a daň na r. 2010 byla stanovena podle pomůcek platebním výměrem ze dne 18.5.2011, č.j. 89183/11/338960703927, ve výši 2.257 Kč.

[4] Jelikož k vyměření daně za předchozí r. 2010 stále probíhalo daňové řízení, tedy i k 31.1. 2011 (rozhodné pro daňovou povinnost za r. 2011), a poslední známá daň tak dosud nebyla pravomocně stanovena, nebylo možné vyměřit daň na r. 2011 dle § 13a odst. 1 zákona o dani z nemovitostí podle posledně známé daně. Proto správce daně vyzval žalobce k podání DAP na r. 2011 výzvou ze dne 16.9.2011 (20.9.2011). Jelikož DAP nebylo na výzvu správce daně podáno, byl správce daně oprávněn dle § 98 odst. 1 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „DŘ“), vyměřit daň podle pomůcek, které měl k dispozici, a to ve výši daně vyměřené na r. 2010. Jelikož i daň na r. 2010 byla stanovena podle pomůcek, ověřil správce daně, zda nedošlo oproti předchozímu období ke změně rozhodných okolností pro vyměření daně.

[5] Změnu okolností ověřil správce daně především výzvou Městskému úřadu Uherský Brod ze dne 2.11.2011 s dotazem, zda nedošlo ve věci nemovitostí žalobce v r. 2010 a 2011 k nějaké změně, resp. zda nebylo o jejich změně jakkoliv rozhodováno stavebním úřadem. Městský úřad odpověděl na výzvu negativně dne 4.11.2011. Za účelem ověření správných skutkových zjištění a správného stanovení daně na r. 2011 zahájil správce daně třemi pracovníci místní šetření dne 9.11.2011 na nemovitostech žalobce, konkrétně na p.č. st. 640 v k.ú. Uherský Brod. Z jednání se žalobcem v místě jeho podnikání (prodejna elektroniky ANTESAT na adrese Dolní Valy č.p. 518) byl pořízen úřední záznam (založen ve správních spisech), z něhož vyplynulo, že žalobce odepřel součinnost, neumožnil místní šetření na nemovitostech a pracovníci urážlivými výroky z prodejny vykázal.

[6] Rozsah přezkumu stanovení daně za pomoci pomůcek vymezil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14.4.2009, č.j. 8 Afs 15/2007-75. Žalovaný tak zkoumal nejen dodržení zákonných podmínek tohoto způsobu stanovení daně, které měl za dodržené, ale ve shodě s uvedeným usnesením posuzoval přiměřenost a kvalitu použitých pomůcek ve vztahu k posuzované věci. Proto přezkoumal podklady, jež byly posouzeny jako pomůcky, zejména důkazní prostředky (správcem daně nezpochybněné), podaná vysvětlení a vlastní poznatky při správě daní. Současně bylo zřejmé, že žalobce neprokázal svá tvrzení ohledně daňové povinnosti, neprojevil snahu o součinnost a závažně ztěžoval průběh řízení. Při vyměření daně z nemovitostí na r. 2011 byly využity pomůcky získané ve vyměřovacím řízení na r. 2010 a současně bylo ověřeno, zda nedošlo ke změně okolností pro vyměření daně k 1.1.2011, které by mohly mít vliv na daňovou povinnost r. 2011. Podrobné odůvodnění stanovení daně dle § 145 DŘ bylo obsaženo v příloze platebního výměru.

[7] Při určení daně z pozemků a ze staveb vycházel správce daně z údajů v katastru nemovitostí k 1.1.2011 pro k.ú. Uherský Brod a k.ú. Havříce. Dle LV č. 4511 pro k.ú. Uherský Brod činila u st. parcely č. 640 (zastavěná plocha a nádvoří) výměra 251 m² a dle LV č. 113 pro k.ú. Havříce pro p.č. 1513 (zastavěná plocha a nádvoří) činila výměra 61 m². Výměry zastavěných ploch správce daně odpočetl při stanovení daně z pozemků. Stavba prodejny o stanovené výměře 109 m² (v souladu s tvrzením žalobce) byla zjištěna na p.č. 640 v k.ú. Uherský Brod a dále byla na parcele zjištěna stavba dvoupodlažního obytného domu (dle stavebního úřadu a fotodokumentace) se zastavěnou plochou 63 m², jenž částí 18 m² zasahuje do cizího pozemku a není dosud zkolaudována (postavena bez stavebního povolení, nařizováno její odstranění). Užívání stavby žalobcem však nebylo dosud prokázáno, proto správce daně u objektu určil zastavěnou plochu 45 m² v souladu s popisem Ing. K. v jeho vyjádření („nástavba a přístavba dvorního objektu s probíhajícím stavebním řízením a stavební činností“). Výpočtem dle platných právních předpisů činila zastavěná plocha a nádvoří (druh pozemku E v k.ú. Uherský Brod) výměru 97 m² (251 m² - 109 m²/ stavba k podnikání/- 45 m²/původní dílna). U p.č. 1513 v k.ú. Havříce bylo od celkové plochy zjištěné dle LV o výměře 61 m² odečteno 55 m² zjištěných zaměřením při místním šetření. Pro daň z pozemků tak byla započtena pouze výměra 6 m². Základ daně u druhu pozemku „zastavěná plocha a nádvoří“ tak byl stanoven celkem na 103 m² (97 m² + 6 m²).

[8] Ohledně daně ze staveb správce daně vycházel ze tří nemovitostí. Na p.č. 640 v k.ú. Uherský Brod šlo o stavbu č.p. 518 k podnikání o výměře 109 m² (zjištěna v předchozích letech, stanovena v souladu s tvrzením žalobce). K žádosti žalobce vydal stavební úřad dne 29.5.1992 stavební povolení na adaptaci původního rodinného domu č.p. 518 na prodejnu

elektroniky a reprografické techniky firmy Antesat Trading. Kolaudačním rozhodnutím stavebního úřadu bylo dne 18.1.1996 povoleno užívání předmětného objektu jako prodejny elektroniky a reprografické techniky. Od uvedeného data stavební úřad nevydal jiný doklad vztahující se k uvedené nemovitosti, tedy ani rozhodnutí o přístavbě či změně v užívání, které by žalobce opravňovalo užívat stavbu k jinému účelu, než byla zkolaudována. Druhou stavbou na uvedené parcele p.č. 640 v k.ú. Uherský Brod je bývalá dílna, následně zrekonstruovaná na dvoupodlažní stavbu bez stavebního povolení a stavebního řízení. Ze sdělení stavebního úřadu a fotodokumentace pořízené z přilehlé komunikace vyplynulo, že již nejde o jednopodlažní dílnu s probíhající stavební činností, ale o stavbu obytného domu s dvěma podlažími a balkonem a s rozšířeným půdorysem oproti bývalé dílně, navíc zasahující do pozemku města Uherský Brod. S vyjádřením Ing. K., že jde o „nástavbu a přístavbu s probíhajícím stavebním řízením“ nekoresponduje skutečnost, že stavební řízení u této stavby nebylo nikdy zahájeno, a proto bylo stavebním úřadem nařízeno její odstranění. Z důvodu absence stavebního povolení nebyla přestavba původní dílny zkolaudována na obytný dům a současně nebylo prokázáno, že je nová dvoupodlažní stavba žalobcem užívána. Proto byla nemovitost posouzena jako ostatní stavba s původní zastavěnou plochou 45 m². Jako třetí stavbu vzal správce daně v úvahu objekt na p.č. 1315 v k.ú. Havříce, kde měla dle údajů v katastru nemovitostí stát nemovitá kulturní památka – původní dřevěná vinná bouda (v době zápisu), údajně zapsaná v Ústředním seznamu kulturních památek ČR pod evid. č. 45174/7-3315. Žalobce ji v DAP pro předchozí zdaňovací období uvedl jako stavbu plnící doplňkovou funkci ke stavbě pro individuální rekreaci o výměře 31 m² a uplatnil na ni osvobození dle § 9 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitostí. Místním šetřením správce daně zjistil, že jde o jednu zděnou stavbu ve tvaru „L“ s dřevěnými okenicemi o výměře 55 m². Ministerstvo kultury neuzavřelo s žalobcem smlouvu o veřejném zpřístupnění stavby z důvodů výchovně vzdělávacích ve smyslu § 1 odst. 1 vyhl. č. 12/1993 Sb. Z vyjádření stavebního úřadu vyplynulo, že žalobce přestavěl bez stavebního povolení a jednání s orgány památkové péče nemovitou památku (původní dřevěnou vinnou boudu o výměře cca 30 m²) na zděnou stavbu s dřevěnými okenicemi o zastavěné ploše 55 m² ve tvaru „L“. Správce daně tak objekt posoudil jako ostatní stavbu se zastavěnou plochou 55 m² bez uplatnění osvobození (pro které nebyly splněny podmínky).

[9] Na základě výše uvedeného správce daně přistoupil ke stanovení daně z nemovitostí následujícím způsobem: E – zastavěná plocha a nádvoří celkem 103 m² (daň z pozemků p.č. 640 v k.ú. Uherský Brod o výměře 97 m² a p.č. 1513 v k.ú. Havříce o výměře 6 m²) s daní ve výši 22 Kč; O – stavba pro podnikání ve výměře 109 m² (stavba č.p. 518 na p.č. 640 v k.ú. Uherský Brod) s daní ve výši 1 635 Kč; P – ostatní stavba v celkové výměře 100 m² (původní dřevěná vinná bouda na p.č. 1315 v k.ú. Havříce přestavěná na zděnou stavbu s dřevěnými okenicemi o výměře 55 m² a obytný dům na p.č. 640 v k.ú. Uherský Brod bez stavebního povolení posouzen jako ostatní stavba s původní zastavěnou plochou 45 m²) s daní ve výši 600 Kč. Součtem jednotlivých základů daně 22 Kč (základ daně 103 m²) + 1 635 Kč (základ daně 109 m²) + 600 Kč (základ daně 100 m²) byla žalobci stanovena daň z nemovitostí za rok 2011 celkem 2 257 Kč. Výše uvedené pomůcky použité při stanovení daně posoudil žalovaný za přiměřené a ve vztahu k dané věci za adekvátní a správně hodnocené. Žalobce byl s použitými pomůckami seznámen prostřednictvím jeho právního zástupce již při vyměření daně na r. 2010, a to dne 20.4.2011 při ústním jednání ohledně seznámení se s výsledky

postupu správce daně k odstranění pochybností (plnou moc JUDr. Š. vypověděl až v květnu 2011).

[10] Vzhledem ke způsobu stanovení daně se žalovaný vyjádřil nad rámec § 114 odst. 4 DŘ i k některým námitkám žalobce. Od roku 1999 bylo s žalobcem vedeno více řízení ohledně vyměření daně za dotčené nemovitosti. Na základě toho byl správci daně i žalovanému dostatečně znám předchozí stav dotčených nemovitostí. Vyměření daně bylo několikrát upraveno v souladu s výsledky přezkumných řízení provedených správcem daně, a také rozhodnutím soudu. Správce daně vzal v potaz všechny výtky soudu a vady napravit tak, aby daň byla vyměřena v souladu s právními předpisy. Daň z nemovitostí na rok 2009 žalobce napadl žalobou u Krajského soudu v Brně, který dne 27.5.2011, č.j. 29 Af 43/2010-37, zamítl žalobu jako nedůvodnou.

[11] Pokud jde o „námitku“ žalobce ze dne 25.10.2011, kterou vytýkal správci daně, že jej vyzval k podání DAP bez sdělení důvodů, pak tuto správce daně posoudil jako odvolání a vydal rozhodnutí o odvolání, které se pokusil žalobci doručit osobně dne 9.11.2011, avšak žalobce odepřel písemnost přijmout (úřední záznam ze dne 16.11.2011). Namítal-li žalobce, že součinnost poskytoval a předkládal důkazy, které byly odmítány, pak žalovaný k tomu uvedl, že nahlášení dvou osob k trvalému pobytu v č.p. 518 není dostatečným důkazem, osoby zde byly zapsány několik let po kolaudaci objektu jako prodejny elektrotechniky a reprografické techniky, přitom ke změně v účelu užívání objektu dosud nedošlo. K zastaralému záznamu („rodinný dům“) v katastru nemovitostí nelze přihlížet.

[12] Vzhledem k tomu, že žalobce nepodal DAP ani na výzvu správce daně k podání DAP (v poučení byl upozorněn na možnost vyměření daně podle pomůcek), byl správce daně oprávněn vyměřit daň podle pomůcek (§ 145 odst. 1 DŘ). Jako pomůcky použil pravomocné vyměření daně z nemovitostí na r. 2010 a současně na příslušném stavebním úřadu ověřil, zda neproběhlo jakékoliv řízení stran nemovitostí, a v katastru nemovitostí ověřil existenci dosavadních údajů na LV č. 4511 pro k.ú. Uherský Brod a LV č. 113 pro k.ú. Havříce. Pokusu o místní šetření dne 9.11.2011 zabránil sám žalobce. Písemnými vyjádřeními ing. K., I. B. a JUDr. M., Ph.D., se správce daně již dříve zabýval a tyto neměly vliv na skutečnou a poslední kolaudaci a povolení užívání stavby jako prodejny elektroniky a reprografické techniky s technickým zázemím. Žalovaný dále odmítl tvrzení žalobce, že DAP za r. 1996 bylo po jeho podání správcem daně z moci úřední pozměňováno a navyšována tak daňová povinnost žalobce nebo, že by byly nesprávně zaměňovány pojmy „stavba“ a „stavební objekt“. K tomuto se opakovaně i v předchozích řízeních vyjadřoval správce daně i žalovaný, a proto žalovaný nyní zdůraznil, že v dosavadním postupu správce daně neshledal nezákonnost a ani důvod nicotnosti ve smyslu § 105 DŘ. K námitce, že měl správce daně provádět v daňovém řízení dokazování, a že neoprávněně stanovil daň podle pomůcek, žalovaný uvedl, že daň na r. 2011 byla vyměřena dle pomůcek zcela v souladu s § 145 DŘ, neboť žalobce nepodal DAP ani na výzvu správce daně. Správce daně se pokusil získat pro řízení důkazy provedením místního šetření, ale žalobcem mu to nebylo umožněno. Nepravdivé bylo rovněž tvrzení žalobce, že v řízení předložil prostřednictvím právního zástupce všechny požadované důkazy, neboť dne 26.9.2011 bylo správci daně doručeno sdělení JUDr. F. Š., v němž oznámil, že již v květnu 2011 vypověděl žalobci veškeré plné moci k zastupování. V následujícím období až dosud nebyla jiná plná moc v uvedené věci uplatněna.

[13] Vzhledem k tomu, že vyměření daně na r. 2011 vychází ze stejných pomůcek a stejného správního uvážení jak pro r. 2010, které vycházelo z vyměření daně na r. 2009 – bylo potvrzeno krajským soudem i Nejvyšším správním soudem, měl žalovaný za to, že daň byla na r. 2011 vyměřena správně, v souladu s právními předpisy a podle dostatečně spolehlivých pomůcek.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[14] Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného i správce daně, kterým mu byla nesprávně stanovena daňová povinnost podle pomůcek, a to v rozporu se skutkovým stavem i právními předpisy, jednak DŘ (při porušení zásady zákonnosti, volného hodnocení důkazů, materiální pravdy a při zneužití správního uvážení) a jednak zákonem o dani z nemovitostí (při nesprávném zařazení nemovitostí do jiných předmětů, než skutečně patří). Daň mu tak byla stanovena násobně vyšší a v rozporu s jeho předchozími DAP.

[15] Žalobce odmítl tvrzení správce daně, že neposkytl potřebnou součinnost, a že proto muselo být pristoupeno ke stanovení daně pomocí pomůcek, neboť to dle žalobce bylo v zásadním rozporu s vedeným daňovým řízením, v němž žalobce předkládal shodné důkazní prostředky od roku 1999, které nikdy nebyly posouzeny jako důkazy, protože je správce daně vždy vyloučil, aniž by konstatoval důvod a označil jiné důkazy, které měl pro své závěry. Konstatování žalovaného, že byly dodrženy zákonné podmínky pro stanovení daně pomůckami, a že použité pomůcky byly přiměřené, při současném neprovedení žalobcem navrhovaných důkazů, navodilo dle žalobce rozpor s cílem správy daní dle § 1 odst. 2 DŘ. Žalobce tak byl zkrácen na svých právech při ukládání daní (čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 4, čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, dále jen „LZPS“, a čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR), když správce daně stanovil žalobci bez správně zjištěného skutkového stavu daňovou povinnost několikanásobně vyšší, za použití pomůcek a v rozporu s předkládanými důkazy, aniž by vedl daňové řízení v rovině dokazování.

[16] Žalobce odkázal na dřívější rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 21.11.2006, č.j. 29 Ca 187/2005-68 a 29 Ca 300/2005-26, o témže předmětu daně, z nichž podle žalobce vyplývá, že správce daně nepostupoval v souladu se zákonem, když na objekt č.p. 518 na p.č. 640 v k.ú. Uherský Brod opakovaně pohlížel jako na stavbu prodejny elektrotechniky a reprografické techniky a na zahradní boudu na p.č. 1513 v k.ú. Havříce jako na rekreační chatu. Přitom pominul předložené listinné důkazy a odborná stanoviska, která nahradil nesprávným tvrzením o neexistenci projektové dokumentace odsouhlasené kolaudačním řízením. Pochybení vyplývá z předpisu DAP již za rok 1996, které správce daně pozměnil po podpisu žalobce a zaměnil druh stavby „H“ na „O“ resp. „P“, a také zaměnil výpočet přelepkou z moci úřední za roky 1999-2001. Ačkoliv byl správce daně nabádán k opravě DAP i přímo Nejvyšším správním soudem v rozhodnutích pod č.j. 7 Afs 53/2007-55 a č.j. 7 Afs 34/2007, tak toto neučinil.

[17] Žalobce označil napadené rozhodnutí správce daně za rozporuplné a nepravdivé v tom, že uvedlo, že žalobci vznikla povinnost do 31.1.2011 podat DAP na r. 2011, a proto byl vyzván k jeho podání dne 10.10.2011, podle žalobce však bez udání důvodů. Proto žalobce proti tomu podal „námitku“ dne 25.10.2011, v níž vyslovil nadbytečnost výzvy a rozpor s § 5

odst. 1 a 2 DŘ, protože z procesní opatrnosti sám podával DAP na šikanózní výzvy správce daně za roky 1999-2010. Na předmětnou námitku žalobce dosud neobdržel od správce daně odpověď či rozhodnutí.

[18] Správce daně vede s žalobcem řízení týkající se daně z předmětných nemovitostí od roku 1996 až do současnosti. Objekt č.p. 518 v k.ú. Uherský Brod byl žalobcem zakoupen v roce 1991 jako rodinný dům a od samého počátku až do současnosti je v katastru nemovitostí zapsán jako objekt bydlení. Od roku 1999 vydával správce daně každý rok dodatečný platební výměr, proti kterým žalobce podával odvolání.

[19] Žalobce vytkl správním orgánům, že se při kvalifikaci předmětu daně řídily bez hodnocení širších souvislostí a ostatních důkazů jednostranně stavebním povolením ze dne 29.5.1992 a kolaudačním rozhodnutím ze dne 18.1.1996. Přitom správce daně i žalovaný učinili nesprávný výklad předmětu stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí jako „adaptace rodinného domu na prodejnu elektroniky a reprografické techniky“, ač žalobce jako stavebník žádal v žádosti o vydání stavebního povolení o „rekonstrukci domu č.p. 518 se změnou v užívání dvou místností na provozovnu ...“, což mělo vyplývat i ze stavebně-technické dokumentace.

[20] Správní orgány nevzaly při kvalifikaci předmětu daně v potaz důkazy: vyjádření Ing. J. K., autorizovaného inženýra pro pozemní stavby, posudek Ing. H. a vyjádření revizního technika I. B. ze dne 29.7.2003. Správní orgány rovněž nevzaly v úvahu skutečnost, že objekt č.p. 518 v k.ú. Uherský Brod je v podstatné části užíván jako rodinný dům, přitom správce daně toto opakovaně zkontroloval místními šetřeními, např. dne 12.5.2000 nebo naposledy dne 27.5.2004, na jehož podkladě pracovník správce daně sdělil žalovanému správné rozměry provozovny 37,3 m² (prodejna vlevo a vpravo) a též plynofikovaných obytných částí dle dokumentace, avšak s pominutím dříve dokončených obytných částí, s odkazem žalobce na posudek Ing. H. Z vyjádření revizního technika I. B. dle žalobce vyplynulo, že došlo ke zpracování „projektové dokumentace plynové přípojky pro dům s prodejnou a obytnou částí domu“, kterou žalobce dokládal v předchozím řízení. Z výše uvedených důkazů a po jejich řádném zhodnocení dle žalobce vyplývá, že předmět daně (objekt č.p. 518 v k.ú. Uherský Brod) správcem daně kvalifikovaný jako „prodejna elektroniky a reprografické techniky“, tedy stavba pro podnikatelskou činnost, je ve skutečnosti obytným domem dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitostí, protože plochou k podnikání jsou pouze dvě místnosti z celého obytného domu, které mají samostatné rozvody plynoinstalace a elektroinstalace. K tomu žalobce připomněl vyjádření Ing. J. K., který v bodu 3 uvedl, že rodinný dům č.p. 518 v k.ú. Uherský Brod je v katastru nemovitostí nadále veden jako objekt bydlení, protože provedená adaptace rodinného domu a následná kolaudace povolila dle projektové dokumentace změnu užívání dvou místností na prodejnu s výměrou 37,3 m² – podlahová plocha nebytového prostoru sloužícího v obytném domě k podnikatelské činnosti dle § 11 odst. 5 zákona o dani z nemovitostí, a že ostatní plocha rodinného domu slouží k bydlení. Správce daně výše uvedené popřel, neprokázal opak, zejména neopatřil odborné posouzení nebo znalecký posudek, který by vyvrátil stanovisko Ing. K. Pouhé konstatování nesouhlasu správce daně s uvedeným stanoviskem dle žalobce neobstojí, protože hodnocení technických znaků a stavebně technického uspořádání stavby je otázkou odbornou, jejíž přezkoumání správci daně nenáleží. Pokud správce daně

nerespektoval odborné stanovisko, porušil tak jednu ze základních zásad správy daní uvedené v § 5 odst. 2 DŘ.

[21] Postupem správce daně došlo k porušení základních zásad daňového řízení ve smyslu § 1 odst. 3, § 5 odst. 1 a 2, § 8 odst. 1 a § 264 DŘ. Správce daně se řádně nevypořádal v daňovém řízení s předkládanými důkazy, ačkoliv k tomu byl nabádán Nejvyšším správním soudem v rozhodnutích vydaných pod č.j. 7 Afs 53/2007-55 a č.j. 7 Afs 34/2007. Správce daně se opomenul vyjádřit k uvedeným důkazům, posoudit je podle zásad daňového řízení a vyvodit důvody, proč důkazy nepřipouští, popř. doložit protidůkaz na podporu svého tvrzení. Nerespektoval tak základní zásady daňového řízení, přičemž porušil především zásadu zákonnosti a zásadu volného hodnocení důkazů. Byl totiž povinen v zájmu úplného zjištění rozhodných skutečností pro správné stanovení daně provést navržené důkazy potřebné ke zjištění stavu věci. Pokud navržený důkaz neprovedl, měl přezkoumatelným způsobem svůj postup odůvodnit (rozsudek Nejvyššího správního soudu pod č.j. 2 Afs 37/2009-97).

[22] Správnost postupu žalobce v daňovém řízení odůvodňovalo vyjádření Ing. J. K. a vyjádření revizního technika I. B. s tím, že na objekt č.p. 518 v k.ú. Uherský Brod je třeba pohlížet tak, že jde o dvě místnosti o výměře 37,3 m² (podlahová plocha nebytového prostoru v obytném domě), zdaňované jako prostor určený k podnikání, a ostatní plocha je stavbou určenou k bydlení. Závěry žalobce se opíraly i o stanovisko JUDr. M. M., Ph.D., daňové poradkyně. Ačkoliv toto stanovisko bylo do správního spisu vloženo již 14.6.2011, žalovaný jej pominul.

[23] Žalobce dále upozornil na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.4.2009, č.j. 8 Af 15/2007-75, v němž vymezil rozsah přezkumu stanovení daně za pomoci pomůcek, včetně povinnosti vážit kvalitu pomůcek, tedy jejich adekvátnost a správné hodnocení, a zda se správce daně nedopustil procesních pochybení při součinnosti s daňovým subjektem (neseznámil s pomůckami). V této souvislosti měl žalobce za to, že správce daně nebyl oprávněn stanovit daň podle pomůcek, které si obstaral bez součinnosti s ním, a které byly nepřiměřené, k věci neadekvátní a nesprávně hodnocené. Změnily tak zařazení nemovitostí, a proto došlo k vadnému stanovení daně. Ze spisového materiálu dle žalobce také vyplynulo, že se správcem daně spolupracoval osobně nebo prostřednictvím zástupce, důkazy navrhoval a předkládal. Naopak správce daně důkazy neprovedl a nepředložil opačné důkazy, které měl projednat s žalobcem tak, aby došlo ke správnému zjištění skutkového stavu a správnému stanovení daně z nemovitostí. Žalobcem předložené listiny a správcem daně realizované místní šetření (vše potvrzovalo užívání nemovitosti č.p. 518 v k.ú. Uherský Brod pro bydlení dvou osob - viz evidence obyvatel) správní orgány nezpracovaly do svých rozhodnutí, z čehož je dle žalobce patrna snaha zastřít stav skutečný stavem právním, který správce daně dovodil z listin chybně označených ve stavebním řízení. Správní orgány nerespektovaly základní zásady daňového řízení, především porušily zásadu zákonnosti a volného hodnocení důkazů. Zvýšenou daňovou povinnost vypočetly podle interních úředních záznamů a daňovou povinnost stanovily podle pomůcek, s nimiž žalobce neseznámily, včetně znemožnění nahlížení do spisu. Ačkoliv se reálný stav nemovitostí (výměra i užívání objektů) prokazatelně nezměnil, správce daně i přesto opakovaně vyzýval žalobce v rozporu se zákonem k podávání DAP. Žalobce je z procesní opatrnosti podával, a to s požadavkem na opravu stanovené daňové povinnosti. Správce daně ani žalovaný však opravu neprovedli, napadený platební výměr byl vždy potvrzen, nevypořádali se s navrženými

důkazy a stanovili daň podle iracionálních pomůcek, ačkoliv měli nadále vést daňové řízení v rovině dokazování. Pokud bylo v napadeném rozhodnutí nově uvedeno, že při stanovení daně bylo vycházeno ze stejných pomůcek a stejného správního uvážení jako u vyměření pro r. 2010, které vycházelo z vyměření pro r. 2009, pak toto dle žalobce způsobilo rozpornost a nicotnost napadeného rozhodnutí, protože poslední známá daňová povinnost 534 Kč byla správcem daně změněna na 1333 Kč, resp. na 2257 Kč podle nejednoznačných a žalobci neznámých pomůcek. Jelikož správce daně zjistil skutkový stav nesprávně, odporující logice i daňovému řádu, žalobce navrhl soudu, aby zrušil nejen napadené rozhodnutí žalovaného, ale též i rozhodnutí správce daně.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[24] Žalovaný s právním názorem žalobce uvedeným v žalobě jednoznačně nesouhlasil.

[25] Odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27.5.2011, č.j. 29 Af 43/2010, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2011, č.j. 7 Afs 70/2011-84, které posuzovaly stejný předmět a způsob zdanění, avšak za jiné zdaňovací období (rok 2009). Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku ztotožnil s právním závěrem Krajského soudu v Brně a kasační stížnost žalobce zamítl. Přitom byly posuzovány stejné opakující se žalobní body jako v nyní přezkoumávané věci.

[26] Z výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplynulo, že bylo třeba výlučně vyjít z toho, k jakému účelu byla stavba zkolaudována. Žalobci tak nezbylo, než aby o zamýšlenou změnu (užívání stavby k jinému účelu), požádal příslušný správní orgán. Údaje v katastru nemovitostí nebyly rozhodné.

[27] Žalovaný se dále vyjádřil k důkazům předkládaným žalobcem. Neztotožnil se s vyjádřením Ing. J. K. ze dne 15.9.2003, který mimo jiné konstatoval, že „žalobce na základě stavebního povolení adaptoval rodinný dům na prodejnu elektroniky a reprografické techniky se změnou užívání dvou místností o podlahové výměře 37,3 m² k podnikání, přitom objekt č.p. 518 je nadále rodinným domem a je takto veden v katastru nemovitostí“. S odkazem na napadené rozhodnutí žalovaný uvedl, že se s tímto důkazem, resp. uváděnými závěry vypořádal a pro podporu svého tvrzení odkázal i na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27.5.2011, č.j. 29 Af 43/2010, který rozebral, z jakých důvodů nešlo o relevantní skutečnosti.

[28] Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že předkládal důkazy a navrhoval místní šetření na místě samém, na kterém mohl správce daně správně kvalifikovat předmětnou stavbu. Podle žalovaného naopak ze spisového materiálu vyplynulo, že žalobce se správcem daně nespolupracoval, neumožnil pracovníkům správce daně místní šetření na dotčených nemovitostech, sám svoji účast na daňovém řízení odmítl a pochybnosti správce daně neodstranil.

[29] K písemným vyjádřením Ing. J. K., revizního technika I. B., daňové poradkyně JUDr. M. M., Ph.D., žalovaný uvedl, že obsahují skutečnosti nepodstatné pro nyní přezkoumávanou věc, které na rozhodnutí o vyměření daně z nemovitostí nemohly nic změnit. Vyjádření revizního technika I. B. k projektové dokumentaci plynové přípojky „pro dům s prodejnu a obytnou částí“ směřovalo k povolené plynofikaci v roce 1993, tedy bez vlivu na konečnou

kolaudaci a povolení užívání objektu jako prodejny (kolaudační rozhodnutí ze dne 18.1.1996). Předmětem daně ze staveb jsou stavby uvedené v § 7 odst. 1 zákona o dani z nemovitostí. V případě dotčeného objektu č. p. 518 v k.ú. Uherský Brod byl žalovaný při způsobu zdanění vázán výrokem kolaudačního rozhodnutí. Stavba byla zkolaudována jako prodejna elektroniky a reprografické techniky, a proto nemohl být tento objekt zdaňován jako stavba k bydlení dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitostí, ale jako stavba pro podnikatelskou činnost dle § 11 odst. 1 písm. d) cit. zák. Žalovaný i správce daně postupovali v souladu se zákonem, žalobcem uplatněné námitky jsou nedůvodné, a proto žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

[30] Podáním ze dne 4.3.2014 žalobce reagoval prostřednictvím ustanovené právní zástupkyně na vyjádření žalovaného a zopakoval obsah odvolání ve správním řízení, včetně rozhodnutí o něm, a dále obsah žalobních bodů, které žalobce uplatnil v jím sepsané žalobě.

[31] Za rozhodující ve sporu označil žalobce nesplnění podmínek pro stanovení daně za použití pomůcek. Okruh podmínek vyložil Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 14.4.2009, sp. zn. 8 Afs 15/2007, v němž mimo jiné uvedl, že daň lze stanovit podle pomůcek (§ 31 odst. 5 zák. č. 337/1992 Sb.), ale odvolací orgán je povinen vážit i kvalitu pomůcek, tedy zda byly adekvátní, správně hodnoceny, a zda se správce daně nedopustil procesních pochybení při součinnosti s daňovým subjektem (zda mu umožnil se s pomůckami seznámit).

[32] V posuzované věci nebyla splněna právě nezbytná procesní podmínka, aby žalobce byl seznámen s použitými pomůckami. Na str. 6 napadeného rozhodnutí totiž žalovaný uvádí, že daňový subjekt byl s použitými pomůckami seznámen prostřednictvím zástupce již při vyměření daně na rok 2010 dne 20.7.2011 (správně dne 20.4.2011) při ústním jednání zaznamenaném v protokolu. Z dalšího odůvodnění je však zřejmé, že žalobce seznámen s použitými pomůckami nebyl, neboť na str. 10 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 26.9.2011 bylo správci daně doručeno sdělení zástupce žalobce o tom, že v květnu 2011 vypověděl žalobci veškeré plné moci. Z toho vyplývá, že v červenci 2011 žalobce nebyl zastoupen a nemohl tak být prostřednictvím zástupce s pomůckami seznámen. Ve věci tak nebyla splněna nezbytná procesní podmínka, a proto ani daň nemohla být stanovena podle pomůcek. Postup správce daně byl v rozporu s § 98 a § 6 odst. 2 DŘ. Vytýkaná vada je důvodem pro zrušení nejen napadeného rozhodnutí, ale i platebního výměru.

V. Další replika žalobce

[33] Podáním ze dne 23.6.2014 (podáno společně i pro věc pod sp. zn. 29 Af 147/2011) reagoval přímo žalobce na vyjádření žalovaného k žalobě. Doslovně zopakoval čl. II žaloby, k němuž přidal odkaz na další rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 21.11.2006, č.j. 29 Ca 298/2005-29. Dále doplnil, že odvolací orgán nepostupoval v souladu s předpisy, pokud na zahradní boudu nesprávně pohlížel jako na rekreační chatu, nově jako na vinnou boudu.

[34] O stavební povolení bylo požádáno prostřednictvím formuláře, v němž byla specifikována požadovaná rekonstrukce domu jako „Stavba: adaptace rodinného domku na

prodejnu“ s tím, že šlo o rekonstrukci pouze předního stavebního objektu, a proto užil zdrobněliny. Takto specifikovaná stavba – „adaptace“ byla nesprávně aplikována na celou nemovitost současně se záměnou pojmu „stavba“ za „stavební objekt“ či „nemovitost“. Pochybení správce daně bylo způsobeno přepisem daňového přiznání k dani z nemovitostí již za rok 1996, záměnou druhu stavby „H“ na „O“, resp. „P“ a záměnou výpočtu u staveb dokončených a evidovaných jako objekt bydlení již ve znaleckém posudku Ing. H. z roku 1990.

[35] Žalobce se dovolával ochrany obydlí jeho a jeho rodiny dle čl. 12 LZPS a čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie. Prostory sloužící výhradně k bydlení podléhají režimu ochrany základních práv.

[36] Žalobce doslovně zopakoval čl. III podané žaloby a dále uvedl, že opakovaně provedené šetření nemovitostí na místě samém, které žalobce navrhoval, potvrdilo tvrzení žalobce, že objekt č.p. 518 v k.ú. Uherský Brod má pouze 2 místnosti se samostatným rozvodem plynu a elektřiny, které jsou užívané jako prodejna elektrotechniky v souladu se stavební dokumentací, jenž byla v kolaudačním řízení odsouhlasena. Přitom z převážné části je objekt užíván k bydlení žalobce se svojí partnerkou P. H. a synem F. K., kteří zde mají hlášen trvalý pobyt evidovaný v centrální evidenci obyvatel.

[37] Podle žalobce vyšly správní orgány nesprávně pouze ze znění výroku kolaudačního rozhodnutí a zaměnily pojem „stavba“ za pojmy „stavební objekt“ či „nemovitost“, aniž by řádně zkoumaly skutečný stav nemovitosti rozhodný pro stanovení daňové povinnosti žalobce. Oba správní orgány se řádně nevypořádaly s vyjádřením Ing. J. K., který stanovil stavební charakter rodinného domu č.p. 518 po provedené stavební činnosti, přitom citoval „kolaudačním rozhodnutím se povoluje užívání prodejny elektrotechniky a reprografické techniky ..., rozsah užívání provozovny v obytném domě stanovuje stavebně-technická dokumentace, toto je určeno dvojím rozvodem jak elektřiny, tak plynu, provozovnu tvoří pouze dvě prodejní místnosti o celkové výměře 37,3 m², fakticky byl adaptován přední objekt domu č. p. 518 – viz výkres širších vztahů, a objekt č. p. 518 je nadále rodinným domem se změnou užívání dvou místností k podnikání“. Skutečné užívání stavby je jedním z rozhodných kritérií pro řádné stanovení daně.

[38] Správní orgány podle žalobce vyšly z nesprávně zjištěného skutkového stavu a nesprávného právního posouzení věci, což mělo za následek vydání nesprávného rozhodnutí a nesprávné stanovení daně, když její sazba závisí na posouzení, zda je objekt obytným domem nebo pro podnikatelskou činnost.

[39] V napadeném rozhodnutí nebylo dostatečně odůvodněno navýšení daně z nemovitostí za zdaňovací období roku 2010 oproti předchozím zdaňovacím obdobím u totožných nemovitostí (rok 2011 měl korespondovat s rokem 2010). Dle žalobce jde o libovůli správních orgánů a zneužití správního uvážení. Odkaz na rozhodnutí Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29 Af 43/2010 a Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 Afs 70/2011, kdy byla žalobci za rok 2009 stanovena daň podle pomůcek ve výši 1 331 Kč na stejný předmět daně, avšak v pozdějším zdaňovacím období vyšší, činí daňové řízení nezákonným, zmatečným a v rozporu s cílem správy daní dle § 1 odst. 2 DŘ. Tvrzení žalovaného, že použité pomůcky při

stanovení daně z nemovitostí byly přiměřené, adekvátní a správně hodnocené, podle žalobce neobstojí, nýbrž činí rozhodnutí vnitřně rozporným.

[40] Správce daně pominul existenci stavebně technické dokumentace (žalobcem předložené), odborných posudků a nesprávně interpretoval kolaudační rozhodnutí. Nezákonný postup správce daně již konstatoval Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích pod sp. zn. 7 Afs 34/2007 a 7 Afs 53/2007.

[41] Žalobce požádal o spojení řízení ve věcech vedených u zdejšího soudu, a to pod touto sp. zn. 29 Af 88/2012 a dále pod sp. zn. 29 Af 147/2011 a sp. zn. 29 Af 94/2012. Soud v dané věci pro takový postup neshledal důvody, neboť věc vedená pod sp. zn. 29 Af 94/2012 se týká daňového penále na dani z nemovitostí za r. 2004 a ke spojení se nehodí, a věc vedená pod sp. zn. 29 Af 147/2011 již byla pravomocně skončena. Žalobce s odkazem na žalobu, vyjádření JUDr. M. M., Ph.D., a Ing. J. K. soudu navrhl, aby zrušil obě napadená správní rozhodnutí.

[42] Žalobce k replice připojil následující fotokopie listin: Stanovisko JUDr. M. M., Ph.D., ze dne 17.5.2011; Vyjádření Ing. J. K., autorizovaného inženýra pro pozemní stavby, ze dne 15.9.2003; Vyjádření I. B., revizního technika plynových zařízení ze dne 29.7.2003; část Projektové dokumentace k „Rekonstrukci domu Dolní Valy č.p. 518“ z března 1992 – Technická zpráva s úvodem a technickým řešením, půdorysem, čelním pohledem a legendou místností; část Žádosti o stavební povolení ze dne 20.3.1992; Urgence žalobce o vydání stavebního povolení ze dne 1.4.1992; Žádost žalobce o umístění provozovny v objektu č.p. 518 ze dne 20.3.1992; Souhlas Městské rady města Uherský Brod ze dne 25.3.1992 s umístěním provozovny v domě č.p. 518; Zpráva o revizi plynového zařízení vydaná dne 28.12.1993 I. B.; Technická zpráva plynoinstalace vypracovaná I. B. v prosinci 1993; Posudek Okresního hygienika ze dne 3.4.1992 – Okresní úřad Uherské Hradiště; Zápis Městského úřadu Uherský Brod ze dne 26.5.1994 o průběhu ústního jednání spojeného s místním šetřením v rámci kolaudačního řízení; Stavební povolení Městského úřadu Uherský Brod, odbor výstavby ze dne 29.5.1992; Oprava stavebního povolení provedená Městským úřadem v Uherském Brodě, odborem výstavby, ze dne 9.6.1992.

VI. Průběh soudního řízení před Krajským soudem v Brně

[43] Na žádost žalobce bylo usnesením zdejšího soudu ze dne 20.2.2013, č.j. 29 Af 88/2012-42, žalobci přiznáno osvobození od placení soudních poplatků z 80 % a byl mu ustanoven pro toto řízení zástupce Mgr. Lukáš Damec, advokát se sídlem v Brně, tř. kpt. Jaroše 1946/35 (podle § 36 odst. 3 a § 35 odst. 8 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“). Podáními ze dne 21.11.2013 požádali žalobce i ustanovený zástupce o zproštění zastupování pro ztrátu důvěry. Podle žalobce šlo především o právní specializaci zástupce. Soud usnesením ze dne 13.1.2014, č.j. 29 Af 88/2012-73, zprostil Mgr. Lukáše Damce povinnosti zastupovat žalobce a ustanovil mu k ochraně jeho práv v tomto řízení zástupkyni JUDr. Ludmilu Krátkou, advokátku se sídlem v Brně, Škrochova 22 (původně Příkop 27/2a), s účinností od právní moci usnesení. V úvahu bylo vzato i právní zaměření zástupkyně na správní právo, finanční právo a daně (dle Seznamu advokátů vedeného u ČAK). Po právní moci usnesení požádala JUDr. Ludmila

Krátká soud o nahlédnutí do soudního spisu, což jí bylo umožněno dne 21.1.2014 v rozsahu 9.30-12.30 hod. Dne 4.3.2014 podala v zastoupení žalobce repliku (viz shora).

[44] Ve věci bylo nařízeno jednání na den 30.9.2014 s tím, že krátce před jeho začátkem žalobce uplatnil podáním ze dne 29.9.2014 námitku podjatosti všech členů senátu, a to z důvodu nesouhlasu s rozhodnutím v jiné věci žalobce (sp. zn. 29 Af 147/2011). Jednání tak bylo odročeno a námitka byla předložena k posouzení Nejvyššímu správnímu soudu, který usnesením ze dne 10.10.2014, č.j. Nao 379/2014-127, rozhodl tak, že soudci příslušného soudního senátu nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí předmětné věci.

[45] Námitky žalobce týkající se neposkytování právních služeb ustanovenou zástupkyní JUDr. Ludmilou Krátkou, uplatněné při jednání dne 30.9.2014 (a rovněž v podání ze dne 29.9.2014), soud ověřil přímo u právní zástupkyně. JUDr. Krátká uvedla, že není obtížně kontaktovatelná a neukončila činnost, nýbrž jen změnila adresu sídla. Ve věci si prostudovala soudní spisy, s žalobcem se 2x sešla na schůzce v Brně za účelem vykonání přípravy na jednání, po poradě s žalobcem podala písemnou repliku. Věci byl věnován dostatek času tak, aby bylo možno provést soudní jednání. Dále odkázala na své přípisy pod sp. zn. 29 Af 147/2011, v nichž popsala své aktivity ve věcech, v nichž byla ustanovena jako zástupkyně žalobce. Rezignaci žalobce na právní zastoupení neobdržela a na den 23.6.2014 nebylo ohlášeno u krajského soudu žádné jednání, nýbrž žalobce pouze překvapil některé členy senátu.

[46] S ohledem na shora uvedené soud zjistil k zastupování žalobce ze spisu zdejšího soudu pod sp. zn. 29 Af 147/2011 (a též z rozsudku ze dne 24.6.2014, č.j. 29 Af 147/2011-213), že „JUDr. Ludmila Krátká na dotaz soudu dne 31.3.2014 (také dne 27.3.2014) uvedla, že skutečně k 1.1.2014 změnila adresu svého sídla, avšak důrazně nesouhlasila s tvrzením, že tato okolnost ztěžuje její kontakt s žalobcem a vůbec nebylo pravdou, že jej nemůže zastupovat. Dále uvedla, že s žalobcem dosud měla častý mailový i telefonní styk a ve věci se uskutečnili již dvě společné porady dne 11.2.2014 do 13.00 do 15.00 hod. a dne 20.3.2014 od 15.00 do 17.00 hod., tedy minimálně dvě dvouhodinové porady, kde s ní žalobce komplexně celou věc probral, včetně vykonání přípravy na soudní jednání dne 27.3.2014. K intenzitě svého konání ve věci připomněla, že dne 21.1.2014 nahlížela do soudního spisu, který celý prostudovala společně se správním spisem, tomu věnovala tři hodiny, a současně si vyžádala kopie hlavních podání ve věci. Dopisem ze dne 28.1.2014 kontaktovala žalobce za účelem předložení některých podání, které nenašla ve spisu. V průběhu porad s žalobcem jej podrobně informovala o tom, co našla ve správním spisu, vyložila mu vlastní právní názor na věc a dohodla se s ním na přípravě repliky, kterou mu zašle elektronicky, aby ji mohl případně doplnit, a to zástupkyně následně i vykonala. Po podání repliky u soudu zaslala její znění žalobci elektronickou poštou s vyznačením razítka podání u soudu. Dne 10.3.2014 telefonicky s žalobcem domluvila společnou schůzku v Brně na den 20.3.2014 k vykonání přípravy na jednání nařízeného na den 27.3.2014. Při této poradě, trvající déle než 2 hodiny, s žalobcem opětovně probírala všechny tři právní věci, projednávané u Krajského soudu v Brně, a žalobce ujistila, že na nařízené jednání dne 27.3.2014 půjde a zastoupí jej tam. Právní věci žalobce se zástupkyně věnovala s veškerou pečlivostí a má za to, že zastupování se může věnovat rádně, což i činí, a není jí známa žádná procesní překážka jejího zastupování žalobce v uvedené věci. O uvedeném sdělení zástupkyně vyrozuměl soud žalobce dne 7.4.2014.“

[47] Dále bylo ze spisu zdejšího soudu pod sp. zn. 29 Af 147/2011 zjištěno, že „U ustanovené zástupkyně soud ověřil tvrzení žalobce, že je obtížně kontaktovatelná, nemůže jej zastupovat, a že jí byla zaslána „rezignace“ na zastupování. Rovněž se jí dotázal na dosavadní průběh zastupování. JUDr. Ludmila Krátká k dotazu soudu sdělila dne 5.5.2014, že ohledně průběhu zastupování poukazuje na svůj předchozí dopis ze dne 31.3.2014 a doplnila, že po 31.3.2014 obdržela od žalobce pouze jeho žádost o odročení jednání nařízeného na den 8.4.2014, která byla fakticky adresována soudu, jí byla doručena poštou dne 7.4.2014. V závěru dopisu žalobce připojil větu, že je dlouhodobě nemocen, a přesto musí rezignovat na nabídku ustanovené zástupkyně k zastupování ex offio. Od uvedeného data již žalobce neprojevil přání o osobní schůzku ohledně této právní věci a ani nereagoval na zástupkyni zasláné upozornění na konané jednání, naposledy ze dne 25.4.2014, a ani na následné sdělení ze dne 28.4.2014, že termín projednání věci dne 29.4.2014 se zrušuje. Jelikož ustanovená zástupkyně již s žalobcem provedla přípravu na jednání na osobní schůzce v Brně dne 20.4.2014, měla za to, že zastupování již bylo kompletně připraveno. Znovu sdělila, že nespatřuje žádnou procesní překážku bránící projednání věci z důvodu přípravy zastoupení.“

[48] K tvrzení žalobce o neúčasti zástupkyně na jednání u soudu bylo ze spisu zdejšího soudu pod sp. zn. 29 Af 147/2011 zjištěno, že „Dne 23.6.2014 v 10.30 hod. se žalobce dostavil do soudní kanceláře krajského soudu a žádal zapisovatelku senátu 29 Af o umožnění setkání se soudcem zpravodajem v jeho věci za účelem omluvy z jednání nařízeného na zítřejší den 24.6.2014. Žalobce následně dosáhl kontaktu se soudcem zpravodajem v uvedené věci, s nímž hovořil na soudní kanceláři příslušného senátu před soudní zapisovatelkou téhož senátu. Soudci sdělil svoji omluvu za dosud odročovaná soudní jednání a současně i ze zítřejšího jednání nařízeného na den 24.6.2014 v 10.00 hod., protože se musí dostavit k jednání u žalovaného. Upřesnil, že k žalovanému nebyl předvolán, nýbrž se tam chce odebrat z vlastní iniciativy. Doplnil, že právě přicestoval a přichází přímo z letiště. Pokusil se sdělovat své názory týkající se věci samé, byl však opakovaně upozorňován, že tímto způsobem nelze postupovat, své názory k věci musí uvést u nařízeného jednání, a že se soudce zpravodaj nebude k věci konkrétně jakkoliv vyjadřovat. Závěrem žalobce uvedl, že nyní musí odejít na jednání u žalovaného, kde má domluveno odpolední jednání, a hodlá zde sjednat daň. Zítřejšího soudního jednání dne 24.6.2014 v 10.00 hod. se nemůže zúčastnit, neboť „musí někam odvést věci“, a proto se z něj touto cestou omlouvá. V souvislosti s tímto bylo konstatováno, že jeho účast u jednání není nutná, neboť má ustanoveného právního zástupce. Žalobce odmítl počkat na sepsání protokolu o obsahu jednání, s nímž by byl seznámen a opatřil by jej podpisem. O návštěvě žalobce tak byl sepsán úřední záznam dne 23.6.2014 ve 12.15 hod., podepsaný soudcem zpravodajem a po celou dobu přítomnou soudní zapisovatelkou.“

VII. Jednání před Krajským soudem v Brně dne 25.11.2014

[49] K nařízenému jednání se dostavili zástupci účastníků řízení, žalobce se z jednání omluvil podáním ze dne 24.11.2014 (na podatelně soudu ve 14:55 h.) a požadoval odročení jednání za účelem obeslání všech účastníků řízení, konkrétně i P. H. (příteklyně žalobce), „vzhledem k nejednoznačnosti počtu aktivně legitimovaných účastníků“. Tvrzení nedoložil. Soud neshledal skutečnosti žalobcem uváděné den před jednáním (žaloba podána u soudu dne 28.8.2012) za důvodné a rozhodl, že bude jednáno v nepřítomnosti žalobce. Soud mohl

přihlédnout i k tomu, že žalobci byl pro toto řízení ustanoven právní zástupce k ochraně jeho práv.

[50] Zástupci účastníků při jednání setrvali na svých dosavadních stanoviscích k věci.

[51] Soud při jednání konstatoval seznam důkazů navrhovaných žalobcem, které z důvodu nadbytečnosti pro posouzení věci zamítl a dokazování s nimi neprováděl (důvody viz níže oddíl VIII.). Neprováděl ani dokazování rozhodnutími správce daně a žalovaného, které jsou součástí připojeného správního spisu. Vyhověl však požadavku zástupkyně žalobce a přečetl požadované části napadeného rozhodnutí žalovaného ohledně výpovědi plné moci zástupce žalobce, zejména odst. 2 na str. 10 cit. rozhodnutí.

[52] Seznam důkazů navrhovaných žalobcem, které byly pro posouzení věci nepodstatné (nebylo jimi prováděno dokazování), zahrnoval: Stanovisko JUDr. M. M., Ph.D., daňové poradkyně, ze dne 17.5.2011, dále Vyjádření Ing. J. K., autorizovaného inženýra pro pozemní stavby, ze dne 15.9.2003, dále Vyjádření revizního technika plynových zařízení I. B. ze dne 29.7.2013, dále Technickou zprávu k rekonstrukci domu z března 1992, k níž byly připojeny čelní pohled a půdorys, dále Žádost o vydání stavebního povolení ze dne 20.3.1992, dále Urgenci vydání stavebního povolení podanou dne 1.4.1992, dále Legendu místností – fotokopie části projektové dokumentace k rekonstrukci, dále Žádost o umístění provozovny ze dne 20.3.1992, dále Rozhodnutí Městské rady města Uherský Brod ze dne 25.3.1992 o vydání souhlasu s umístěním provozovny, dále Zprávu o revizi plynového zařízení revizního technika I. B. ze dne 28.12.1993, dále Technickou zprávu plynoinstalace z prosince 1993, dále Závazný posudek Okresního úřadu Uherské Hradiště, okresního hygienika ze dne 3.4.1992, dále Zápis o průběhu ústního jednání spojeného s místním šetřením v rámci kolaudačního řízení ze dne 26.5.1994. Pokud jde o další z žalobcem navrhovaných důkazů, konkrétně Stavební povolení ze dne 29.5.1992 Městského úřadu Uherský Brod, odbor výstavby, ve znění jeho opravy ze dne 9.6.1992, pak v předchozích zdaňovacích obdobích naopak správce daně i žalovaný z tohoto stavebního povolení a v něm definovaného budoucího účelu užívání domu č.p. 518 vycházeli (důvody uvedeny níže). Správnost tohoto postupu potvrdil i Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 27.5.2011, č.j. 29 Af 43/2010-37, a Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26.10.2011, č.j. 7 Afs 70/2011-84, kde byl posuzován stejný předmět a způsob zdanění, ale za jiné zdaňovací období. Bylo-li při vyměření daně na r. 2011 vycházeno z pomůcek a výše daně v předchozím období, pak sem bylo zahrnuto i citované stavební povolení vydané k adaptaci rodinného domu č.p. 518 na st. p.č. 640 v k.ú. Uherský Brod na prodejnu elektroniky a reprografické techniky (kolaudační rozhodnutí tento účel užívání povolilo).

[53] Zástupkyně žalobce se při jednání mimo jiné vyjádřila i k průběhu poskytování právních služeb žalobci a vyloučila, že by byla obtížně kontaktovatelná nebo, že by nemohla fakticky žalobce zastupovat, což žalobce uváděl v posledních podáních k jejímu zastupování. Zástupkyně žalobce odkázala na obsah svých podání ze dne 31.3.2014 a 5.5.2014 (vše pod sp. zn. 29 Af 147/2011), kde na výzvu soudu upřesňovala rozsah a frekvenci poskytování právních služeb žalobci s tím, že neshledala žádné překážky pro řádné zastupování žalobce. Vždy týden před nařízeným jednáním (před 30.9. a 25.11.2014) zástupkyně obesílala žalobce s upozorněním na nařízené jednání a čekala, zda žalobce neprojeví zájem o konzultaci před jednáním. Mimo dvě skutečněná jednání se žalobcem na jaře 2014, na nichž věc připravili

pro soudní projednání, již žalobce neprojevil zájem o konzultaci a v poslední době již ke vzájemné komunikaci nedocházelo.

VIII. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[54] Soud při nařízeném jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce daně, včetně řízení předcházejících jejich vydání a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[55] Soud se nejprve musel vypořádat s nepřítomností žalobce při nařízeném jednání dne 25.11.2014. Od zahájení soudního řízení (28.8.2012) se soud řídil požadavky žalobce na veřejné projednání věci s jeho osobní přítomností u jednání. K meritornímu projednání věci nařídil celkem 2 soudní jednání (30.9.2014 a 25.11.2014) a žalobce k nim vždy s předstihem pozval, nicméně jeho účast nepožadoval s odkazem na právní zastoupení, o čemž byl žalobce poučen. První z nařízených jednání bylo z důvodu žalobcem uplatněné námitky podjatosti všech členů senátu odročeno (námitka byla uplatněna těsně před jednáním) a věc byla předložena Nejvyššímu správnímu soudu k posouzení námitky. Po vrácení věci s negativním výsledkem bylo k projednání věci nařízeno ihned nové jednání na den 25.11.2014. Den před tímto jednáním (24.11.2014 ve 14:55 podáno osobně na podatelnu soudu) žalobce požádal o odročení jednání z důvodu „nedoručení předvolání k jednání všem osobám“. Po více než dvou letech od zahájení soudního řízení, šlo o překvapivou námitku a zcela nedůvodnou. Předmětem soudního jednání byl přezkum rozhodnutí týkající se daně z nemovitostí vyměřené žalobci za zdaňovací období roku 2011. Dle tvrzení žalobce a především podle údajů v katastru nemovitostí, byl vlastníkem předmětných nemovitostí dosud pouze žalobce. Podle zákona o dani z nemovitostí (později též „zákon o dani z nemovitých věcí“) je poplatníkem daně vlastník pozemku a vlastník zdanitelné stavby, z čehož vyplývá, že daňové řízení mohlo být vedeno dosud pouze se žalobcem, jako jediným daňovým poplatníkem, který byl posléze aktivně legitimován k podání předmětné správní žaloby. Nikdo jiný nebyl aktivně legitimován k podání předmětné žaloby. Žalobce dosud ve správním ani soudním řízení netvrdil, že by byl spoluvlastníkem předmětných nemovitostí (např. dle § 8 odst. 5 cit. zák.), přitom daňová řízení ohledně těchto nemovitostí probíhala min. od r. 1996, jak sám žalobce argumentoval v žalobě. Okruh účastníků řízení v nyní projednávané věci byl od počátku zřejmý a byl určen zcela v souladu s § 33 odst. 1 (§ 65) a § 69 s.ř.s. Účastníci řízení, žalobce a žalovaný, včetně jejich zástupců, byly k jednáním vždy řádně předvolány. Žalobcem uplatněný důvod pro odročení nařízeného jednání tak shledal soud nedůvodným a zcela účelovým. Soudu je z úřední činnosti znám postup žalobce ve věci 29 Af 147/2011, kde se soud snažil zajistit jeho účast u soudního jednání v obdobné věci, avšak žalobce k tomu dlouhodobě neposkytoval vhodnou součinnost.

[56] V řízení nebyla potvrzena „nekontaktnost“ ustanovené právní zástupkyně či její neposkytování právních služeb, což žalobce opakovaně namítal, avšak ničím nedokládal. O rozsahu a intenzitě poskytované právní pomoci podala právní zástupkyně vyjádření (též ve věci sp. zn. 29 Af 147/2011 podáními ze dne 31.3.2014 a 5.5.2014) a vyvrátila nepravdivá tvrzení žalobce. Poskytovaná právní pomoc je patrna rovněž ze soudního spisu (nahlížení do spisu, resp. jeho studium, replika). Adresu svého sídla zástupkyně žalobce změnila k 1.1.2014, avšak jakkoliv to neztížilo kontakt se žalobcem. Po převzetí věci se věnovala studiu soudního spisu včetně správního spisu, vyžádala si kopie hlavních podání ve věci. Za

účelem projednání postupu ve věci se osobně setkala s žalobcem dne 11.2.2014 na právní poradě trvající více než 2 hodiny, kde ho seznámila se svým právním názorem na věc, informovala ho o obsahu správního spisu a domluvila se s ním na přípravě repliky. Repliku podala u zdejšího soudu dne 4.3.2014. Obdobně konala i v dalších věcech, ve kterých žalobce zastupuje. Dne 10.3.2014 dohodla s žalobcem další schůzku na den 20.3.2014, kde společně provedli přípravu na soudní jednání ve všech věcech. Šlo opět o poradu trvající déle než 2 hodiny. Právní záležitosti žalobce se jeho zástupkyně věnovala řádně.

[57] Pro úplnost soud uvádí k průběhu zastupování žalobce, že ustanovená zástupkyně uvedla ve věci pod sp. zn. 29 Af 147/2011 do protokolu při jednání dne 24.6.2014, že měli s žalobcem smluvenu schůzku (třetí společnou schůzku) v Brně na den 23.6.2014 dopoledne za účelem právní rady, na kterou se však žalobce bez omluvy nedostavil. Po více než hodinovém marném čekání na žalobce se ustanovená zástupkyně z dohodnutého místa vzdálila a odebrala se na soud, kde posléze zjistila, že žalobce místo schůzky s ní, vykonal návštěvu soudu, ačkoliv ji o tom dosud neinformoval (k tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23.3.2006, sp. zn. 8 Afs 144/2005, a ze dne 31.8.2009, sp. zn. 8 As 51/2009). Je tedy nepravdivým tvrzení žalobce, že bylo dohodnuto jednání žalobce a jeho zástupkyně u soudu na den 23.6.2014.

[58] K samotnému meritu věci soud dále uvádí, že musí přisvědčit správnosti postupu správce daně i žalovaného. Hlavním předmětem sporu a soudního přezkumu bylo oprávnění správce daně stanovit daň podle pomůcek, avšak žalobce nejvíce rozporoval vyměření daně ze stavby č.p. 518 na stavební parcele p.č. 640 v k.ú. Uherský Brod, kdy stavba byla správcem daně vyhodnocena jako stavba pro podnikání (žalobce tvrdil, že slouží k bydlení a k podnikání jen částečně), jejíž výměru 109 m² určil správce daně již v předchozích zdaňovacích obdobích v souladu s tvrzením žalobce, a stanovena u ní daň 1 635 Kč.

[59] K meritu věci soud ze správních spisů zjistil, že správce daně vyzval žalobce výzvou ze dne 16.9.2011 (doručena žalobci dne 10.10.2011) k podání DAP na daň z nemovitostí na r. 2011. Žalobce na to reagoval „námitkou“ dne 25.10.2011, že mu není známa žádná okolnost, mající za následek změnu jeho daňové povinnosti pro r. 2011 oproti letům 1999-2003, kdy DAP podával a daň byla přezkoumána soudem. O „námitce“, posouzené jako odvolání proti výzvě, rozhodl správce daně dne 8.11.2011 tak, že se odvolání zamítá a odvolací řízení zastavuje, protože dle DŘ se nelze proti výzvě k uplatnění práva nebo splnění povinností samostatně odvolat. Současně bylo žalobci vysvětleno, že daň na r. 2010 nebyla v předchozím období ještě pravomocně stanovena, a proto daň na r. 2011 nebylo možné vyměřit ve výši poslední známé daňové povinnosti, v důsledku toho je žalobce povinen podat DAP na r. 2011. Převzetí tohoto rozhodnutí žalobce bezdůvodně odepřel dne 9.11.2011 ve své provozovně ul. Dolní Valy 518 (o tom byl pořízen úřední záznam založený ve správním spise).

[60] Ze správních spisů vyplývá, že správce daně zjistil, že žalobce podal dne 29.1.2010 DAP na r. 2010, kde si daň spočítal ve výši 534 Kč. Z důvodů nejasností zahájil správce daně vytýkáci řízení za účelem odstranění pochybností, prokázání pravdivosti údajů v DAP a stanovení daně podle skutečného stavu. Vzhledem k neodstranění pochybností a neprokázání pravdivosti těchto údajů žalobcem, byla daň z nemovitostí na r. 2010 stanovena podle pomůcek ve výši 2.257 Kč (platebním výměrem ze dne 18.5.2011, č.j. 89183/11/338960703927, jenž byl potvrzen odvolacím orgánem a posléze rozsudkem

Krajského soudu v Brně ze dne 24.6.2014, č.j. 29 Af 147/2011-213). Z výše uvedeného vyplynulo, že k 31.1.2011 (dle § 13a zák. o dani z nemovitých věcí jde o poslední den lhůty k podání DAP k dani z nemovitých věcí na r. 2011) stále probíhalo daňové řízení ohledně předchozího zdaňovacího období a daň na r. 2010 nebyla ještě pravomocně stanovena. Nebylo tak možné vyměřit daň z nemovitých věcí na r. 2011 podle poslední známé daně (ve smyslu § 13a odst. 1 cit. zák.). Současné nebylo do 31.1.2011 podáno DAP na r. 2011.

[61] Proto správce daně vyzval dle § 145 odst. 1 DŘ žalobce výzvou ze dne 16.9.2011 k podání DAP na r. 2011. Výzva byla žalobci řádně doručena, sice až 10.10.2011, ale od 29.9.2011 byla pro něj uložena na poště. Předtím byla výzva doručena zástupci žalobce JUDr. Š., avšak ten ještě předtím vypověděl plnou moc. Žalobce na výzvu reagoval podáním námitek (viz shora), avšak DAP nepodal. Jelikož DAP nebylo ani na výzvu správce daně podáno, byl správce daně dle § 145 odst. 1 věty druhé DŘ oprávněn stanovit žalobci daň na r. 2011 podle pomůcek, které měl k dispozici. Učinil tak nyní přezkoumávaným platebním výměrem ze dne 16.12.2011, č.j. 137505/11/338960703927, ve výši daně za r. 2010 (2.257 Kč), který žalovaný potvrdil napadeným rozhodnutím.

[62] Ve správním spise je založen úřední záznam správce daně ze dne 16.12.2011 podle § 63 DŘ o vyměření daně z moci úřední, včetně uvedení použitých pomůcek a pokusů správce daně o místní šetření na nemovitostech žalobce. Je zde rovněž založeno odůvodnění stanovení daně ze dne 16.12.2011 a úřední záznam z 16.11.2011 o doručení písemnosti žalobci a o provedení místního šetření. Dále bylo ve správním spise založeno Sdělení MÚ Uherský Brod, odboru stavebního úřadu a územního plánování, ze dne 4.11.2011, že ohledně uvedených nemovitostí žalobce nebylo vydáno v r. 2010 a 2011 žádné rozhodnutí či opatření. Dále sem byla založena Generální plná moc udělená žalobcem pro JUDr. Š. ze dne 29.5.2008, tentýž den doručená správci daně, a dále sdělení JUDr. Š. správci daně dne 26.9.2011 o tom, že vypověděl plnou moc žalobci již v květnu 2011. Ve správním spisu je rovněž založen Protokol správce daně o jednání ze dne 20.4.2011 za účasti zástupce žalobce JUDr. Š., jehož předmětem bylo seznámení daňového subjektu s výsledkem postupu k odstranění pochybností dle § 90 DŘ, a tedy i použitých pomůcek (jednalo se o zdaňovací období r. 2010).

[63] Pro právní posouzení projednávané věci je podstatné, že bylo vydáno rozhodnutí o stanovení daně podle pomůcek, kdy v případě odvolání proti takovému rozhodnutí zkoumá odvolací orgán ve smyslu § 114 odst. 4 DŘ pouze dodržení zákonných podmínek použití tohoto způsobu stanovení daně, jakož i přiměřenosti použitých pomůcek. Tato skutečnost v podstatě předurčovala věcný rozsah napadeného rozhodnutí žalovaného, a následně také správní žalobu i rozhodnutí zdejšího soudu o ní. Žalovaný se však nad rámec uvedeného vyjádřil v napadeném rozhodnutí i k žalobcem uplatněným odvolacím námitkám.

[64] Okruh podmínek, kdy správce daně vyměří daň za použití pomůcek, vyložil i Nejvyšší správní soud v rozhodnutí rozšířeného senátu dne 14.4.2009, č.j. 8 Afs 15/2007-75 (přístupno na www.nssoud.cz), který v odst. 37 mimo jiné uvedl, že se odvolací orgán může omezit na podmínky stanovení daně podle pomůcek (§ 31 odst. 5 ZSDP), ale k odvolací námitce je povinen vážit i kvalitu pomůcek, tj. zda pomůcky byly k dané věci adekvátní, zda byly správně hodnoceny, a dále, zda se správce daně nedopustil procesních pochybení při součinnosti s daňovým subjektem (zda mu umožnil se s pomůckami seznámit). Žalobce

v žalobě vytýkal obecně napadeným rozhodnutím, že neměla být ve věci stanovena daň podle pomůcek, a že pro tento způsob stanovení daně nebyly splněny podmínky. Mimo jiné v replice zástupkyně žalobce k tomu upřesnila, že ve věci nebyla dodržena procesní podmínka spolupráce s žalobcem, protože se správce daně mylně domníval, že výsledky postupu k odstranění pochybností byly projednány s žalobcem, resp. že žalobce byl seznámen s použitými pomůckami (viz strana 6 napadeného rozhodnutí) prostřednictvím jeho právního zástupce JUDr. F. Š. dne 20.7.2011 (v replice chybně uvedeno, mělo správně jít o datum 20.4.2011), přitom zástupce žalobce správci daně sdělil dne 26.9.2011, že žalobci vypověděl veškeré plné moci k zastupování již v květnu r. 2011. Z tohoto sdělení dle zástupkyně žalobce vyplynulo, že v červenci 2011 žalobce již nebyl zastoupen a s výsledky postupu k odstranění pochybností a použitými pomůckami tak seznámen nebyl. Podmínka předepsané součinnosti správce daně s daňovým subjektem tak nebyla splněna a správce daně nebyl oprávněn vyměřit žalobci daň za použití pomůcek. Daň tak byla stanovena v rozporu se zákonem.

[65] Soud však nemůže přisvědčit shora namítaným závěrům žalobce především z toho důvodu, že rozhodný protokol byl pořízen se zástupcem žalobce JUDr. Š. dne 20.4.2011 a nikoliv až dne 20.7.2011, jak bylo mylně žalobcem namítáno. Podle obsahu správního spisu byl skutečně žalobce seznámen ve smyslu § 90 odst. 2 DŘ s výsledky postupu k odstranění pochybností a s použitými pomůckami již pro vyměření daně na r. 2010 prostřednictvím jeho právního zástupce JUDr. F. Š. dne 20.4.2011, což vyplývá z Protokolu pořízeného téhož dne (z protokolu vyplývá, že zástupce byl podrobně seznámen s pochybnostmi správce daně a jednotlivými úkony správce daně, které měly vést k odstranění pochybností, a také s důvody, proč se tak nestalo. Vzhledem k tomu, že nebyly odstraněny pochybnosti u jednotlivých pozemků a staveb, protože žalobce neposkytl potřebnou součinnost, stanovil správce daně daň na r. 2010 dle pomůcek, které měl k dispozici. Správce daně seznámil zástupce žalobce s důvody tohoto způsobu stanovení daně, s přiměřeností pomůcek a hodnocením získaných podkladů (dle § 90 odst. 1 a 2 DŘ). Zástupce žalobce v protokolu v plném rozsahu odkázal na tvrzení a důkazy předložené v řízení žalobcem, a také na reálné užívání nemovitostí. Protokol byl podepsán zástupcem žalobce bez dalších návrhů, vyjádření nebo výhrad a ani ve lhůtě 15 dnů nebyl podán návrh na pokračování v dokazování spolu s návrhem dalších důkazů (ve smyslu § 90 odst. 2 DŘ). Správce daně tak neshledal důvody k pokračování v dokazování (§ 90 odst. 3 DŘ) a vydal platební výměr na daň z nemovitostí na r. 2010 stanovenou podle pomůcek). Ze sdělení JUDr. Š. ze dne 26.9.2011 (viz. správní spis) plyne, že plné moci vypověděl žalobci až v květnu 2011, což nemohlo mít jakýkoliv dopad na řádné seznámení daňového subjektu (prostřednictvím zástupce) s výsledky postupu k odstranění pochybností. Přítomnost zástupce JUDr. Š. u správce daně dne 20.4.2011 v zastoupení žalobce tak byla oprávněná a lze dovodit, že žalobce takto byl řádně seznámen s použitými pomůckami a s výsledky postupu k odstranění pochybností (vyměřovací řízení na r. 2010).

[66] Lze tedy konstatovat, že správce daně zcela po právu vyměřil žalobci daň na r. 2011 podle pomůcek, když ani na výzvu správce daně nepodal žalobce DAP, přitom byly splněny veškeré zákonné podmínky pro použití tohoto způsobu stanovení daně. Při vyměření daně na r. 2011 byly využity pomůcky získané ve vyměřovacím řízení na r. 2010, přitom bylo prověřeno, zda nedošlo ke změně rozhodných okolností pro vyměření daně k 1.1.2011, které by mohly mít vliv na změnu daňové povinnosti roku 2011 (viz. Sdělení MÚ Uherský Brod,

odboru stavebního úřadu a územního plánování, ze dne 4.11.2011, že ohledně uvedených nemovitostí žalobce nebylo vydáno v r. 2010 a 2011 žádné rozhodnutí či opatření, a dále úřední záznam ze dne 9.11.2011 o pokusu správce daně o provedení místního šetření na nemovitostech žalobce za účelem správného zjištění a stanovení daně, který však žalobce neumožnil). Naopak žalobce nepodal DAP, neprokázal svá tvrzení ohledně daňové povinnosti, neposkytl součinnost k ověření stavu nemovitostí při místním šetření a postup správce daně ztěžoval.

[67] Soud dále přisvědčil tomu, že v daňovém řízení použité pomůcky - podklady založené ve správním spise (LV č. 4511 pro k.ú. Uherský Brod a LV č. 113 pro k.ú. Havřice, stavební povolení, kolaudační rozhodnutí, sdělení Ministerstva kultury ČR, kontrolní šetření stavebního úřadu, místní šetření správce daně, DAP za předchozí období, protokol o jednání ze dne 20.4.2011, výzvy správce daně a odpovědi žalobce na ně, úřední záznamy atd.) byly kvalitní, přiměřené a byly správně hodnoceny (s ohledem na podmínky stanovené Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 14.4.2009, č.j. 8 Afs 15/2007-75).

[68] Správce daně i žalovaný byli dostatečně obeznámeni se stavem dotčených nemovitostí žalobce vzhledem k tomu, že od r. 1999 bylo vedeno mnoho daňových řízení ohledně těchto nemovitostí, které byly většinou přezkoumávány i soudem. Vyměření daně u nemovitostí žalobce bylo několikrát upraveno.

[69] Podle údajů z výpisu katastru nemovitostí k 1.1.2011 (a též k 1.1.2010) dle LV č. 4511 pro k.ú. Uherský Brod se na st. parcele č. 640 nachází zastavěná plocha a nádvoří o výměře 251 m² a dle LV č. 113 pro k.ú. Havřice se na parcele p.č. 1513 nachází zastavěná plocha a nádvoří o výměře 61 m². V případě daně z pozemků šlo jednak o pozemek p.č. 640 v k.ú. Uherský Brod, kde se nachází stavba prodejny o výměře 109 m² (zjišťována v předchozích letech a stanovena v souladu s tvrzením žalobce) a dále se zde nachází stavba dvoupodlažního obytného domu se zastavěnou plochou zjištěnou správcem daně o výměře 63 m², přitom jde o stavbu bez stavebního povolení zasahující částí 18 m² do cizího pozemku. Protože nebylo dosud prokázáno užívání této stavby, správce daně určil zastavěnou plochu 45 m² (v souladu s popisem ve vyjádření Ing. K.). Na základě výše uvedeného má zastavěná plocha a nádvoří (druhem pozemku E v k.ú. Uherský Brod) výměru 97 m² (251 m² - 109 m² stavba k podnikání - 45 m² původní dílna). Na p.č. 1513 v k.ú. Havřice byla od celkové plochy 61 m² odečtena plocha 55 m², zjištěná zaměřením pracovníky správce daně při místním šetření. Do druhu pozemku E byla tak započtena zastavěná plocha a nádvoří ve výměře 6 m². Celkem byl základ daně u druhu pozemku zastavěná plocha a nádvoří stanoven na 103 m² (97 + 6).

[70] U daně ze staveb byla na p.č. 640 v k.ú. Uherský Brod zjištěna stavba k podnikání ve výměře 109 m² (viz shora). Vzhledem k vydanému stavebnímu povolení na adaptaci rodinného domu a kolaudačnímu rozhodnutí ze dne 18.1.1996, kterým bylo povoleno užívání této stavby jako prodejny elektrotechniky a reprografické techniky, vycházel správce daně z tohoto určení účelu užívání. Dále byla zaznamenána na pozemku p.č. 640 v k.ú. Uherský Brod stavba bývalé dílny zrekonstruovaná na dvoupodlažní stavbu, avšak bez řádného stavebního povolení. Z fotodokumentace pořízené z okolní komunikace a z vyjádření stavebního úřadu vyplynulo, že nejde o bývalou jednopodlažní dílnu, nýbrž o stavbu obytného domu s dvěma podlažími a balkonem, která je rozšířena oproti půdorysu bývalé dílny i na cizí pozemek (města Uherský Brod). Vzhledem k absenci stavebního povolení a neprokázání

užívání stavby, byla stavba posouzena jako ostatní stavba s původní zastavěnou plochou 45 m².

[71] Na pozemku p.č. 1315 v k.ú. Havřice se měla nacházet nemovitá kulturní památka a v době jejího zápisu mělo jít o původní dřevěnou vinnou boudu. Žalobce stavbu označoval doplňkovou funkcí ke stavbě pro individuální rekreaci o výměře 31 m² (v DAP na r. 2010) a uplatnil u ní osvobození dle § 9 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitostí. Při místním šetření provedeném pracovníky správce daně však bylo zjištěno, že jde o zděnou stavbu ve tvaru „L“ s dřevěnými okenicemi a o výměře 55 m². Ve spojení s vyjádřením stavebního úřadu správce daně zjistil, že žalobce nemovitou kulturní památku (původní dřevěnou vinnou boudu o výměře 30 m²) přestavěl na zděnou stavbu s dřevěnými okenicemi s jiným tvarem půdorysu a větší výměrou. Sdělením Ministerstva kultury ČR správce daně dále zjistil, že s žalobcem tato organizace neuzavřela smlouvu o veřejném zpřístupnění stavby z důvodů výchovně vzdělávacích dle § 1 odst. 1 vyhl. č. 12/1993 Sb., jako nezbytnou podmínku pro uplatnění předmětného osvobození. Stavba tedy byla posouzena jako ostatní stavba se zastavěnou plochou 55 m² bez uplatnění osvobození.

[72] Shrnutím výše uvedeného tak správce daně dospěl k následujícímu zařazení: E – zastavěná plocha a nádvoří 103 m² (97 m² z p.č. 640 + 6 m² z p.č. 1530) se stanovenou daní ve výši 22 Kč; O – stavba pro podnikání ve výměře 109 m² (objekt č.p. 518 na p.č. 640) se stanovenou daní ve výši 1 635 Kč; P – ostatní stavba ve výměře 100 m² (55 m² u p.č. 1315 + 45 m² u p.č. 640 – obytný dům bez stavebního povolení) se stanovenou výší daně 600 Kč. Daň z nemovitostí součtem uvedeného činila tak celkem 2 257 Kč za předmětné zdaňovací období roku 2011. Použité pomůcky při stanovení daně za rok 2011 byly přiměřené, ve vztahu k posuzované věci adekvátní a správně hodnocené. Daňový subjekt byl prostřednictvím jeho zástupce řádně s použitými pomůckami seznámen dne 20.4.2011.

[73] Vyměření daně na r. 2011 podle pomůcek vychází ze stejných pomůcek a stejného správního uvážení jako vyměření daně na r. 2010, které vycházelo již z vyměření daně na r. 2009, jež bylo potvrzeno Krajským soudem v Brně (dne 27.5.2011, č.j. 29 Af 43/2010) a Nejvyšším správním soudem (dne 26.10.2011, č.j. 7 Afs 70/2011). Již pro stanovení daně na r. 2010 byly v průběhu předchozích let shromážděny podklady, které byly součástí daňového spisu žalobce. Údaje obsažené v podkladech byly pak porovnávány se stavem nemovitostí, rozhodným pro stanovení daně na r. 2011. Správce daně v nyní přezkoumávané věci postupoval v souladu s právními předpisy, ověřil si, že oproti roku 2010 nedošlo k žádným změnám u nemovitostí a opatřil si pro vyměření daně dostatečně spolehlivé pomůcky.

[74] V dané věci byly splněny ve smyslu § 114 odst. 4 DŘ zákonné podmínky pro tento způsob stanovení daně, jakož i řádně zvážena kvalita pomůcek, jejich adekvátnost, správné hodnocení a i to, že byl žalobce řádně s pomůckami seznámen. Žalovaný tedy přezkoumal podklady (za účelem zjištění přiměřenosti a kvality použitých pomůcek), které nebyly správcem daně zpochybněny, a dále podaná vysvětlení i vlastní poznatky správce daně získané při správě daní. Zákonné podmínky pro stanovení daně pomůckami byly v dané věci splněny. Žalobce neposkytoval správci daně součinnost pro správné zjištění a stanovení daně (ve smyslu § 6 odst. 2 DŘ).

[75] K námitce žalobce, že správce daně nebyl oprávněn postupovat pomocí pomůcek, protože žalobce osobně nebo prostřednictvím zástupce spolupracoval se správcem daně, důkazy navrhoval a předkládal, soud uvádí, že se tato tvrzení nezakládají na pravdě a obsah správního spisu tomu neodpovídá. Žalobce v průběhu řízení nenavrhoval provedení místního šetření. Ze spisového materiálu naopak plyne, že se správcem daně nespolupracoval, poštu správce daně odpíral, DAP na výzvu správce daně nepodal, neumožnil správci daně provádět místní šetření na uvedených nemovitostech, ačkoliv byl na místě přítomen atd., tedy žalobce neposkytoval potřebnou součinnost ve smyslu § 6 odst. 2 DŘ. Jelikož nespolupracoval, nemohl ani přispět k odstranění pochybností správce daně. Nedostál rovněž povinnosti vyplývající mu z § 82 odst. 1 DŘ, podle něhož má daňový subjekt poskytnout úřední osobě provádějící místní šetření všechny přiměřené prostředky a potřebnou součinnost k účinnému provedení místního šetření.

[76] V nyní přezkoumávaném daňovém řízení nebyly dle názoru soudu porušeny žádné zásady daňového řízení (především dle § 1 odst. 3, § 5 odst. 1 a 2, § 8 odst. 1 a § 264 DŘ), tedy ani namítaná zásada zákonnosti, zneužití správního uvážení, zásada volného hodnocení důkazů či zásada materiální pravdy. K těmto obecným námitkám však žalobce neupřesnil konkrétní skutkové okolnosti. Uvedeným daňovým řízením nedošlo ani k rozporu s cílem správy daní v § 1 odst. 2 DŘ. Žalobce nebyl při ukládání daně zkrácen na svých právech podle čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 4, čl. 11 odst. 1 a 5 LZPS a čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR, jak namítal v žalobě. Nebylo možno přisvědčit ani tvrzení žalobce, že mu byla stanovena pomůckami daň několikanásobně vyšší, neboť k tomu nepředložil žádný důkaz. Podle názoru soudu nebyl v uvedené věci zastřen skutečný stav formálně právním stavem. Rozhodujícími byly stavební povolení a kolaudační rozhodnutí, z nichž správní orgány zcela po právu vycházely. Nemovitosti správně kvalifikovaly a daňově zařadily, rovněž je zdanily v souladu s právními předpisy. Opatřené podklady (viz shora podrobně citovaný obsah správního spisu) byly zcela relevantní (s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28.6.2007, sp. zn. 2 Afs 184/2006).

[77] Soud musel též odmítnout argumentaci žalobce dřívějšími rozhodnutími zdejšího soudu ze dne 21.11.2006, č.j. 29 Ca 187/2005-68 a 29 Ca 300/2005-26, protože se jednalo o jiné skutkové okolnosti, o nichž bylo tehdy soudem rozhodováno. Předmětem tohoto soudního přezkumu je naopak daňové řízení týkající se zdaňovacího období roku 2011, které je v mnoha okolnostech podobné daňovému řízení za zdaňovací období roku 2010 a 2009, o nichž zdejší soud rozhodoval rozsudky dne 27.5.2011, č.j. 29 Af 43/2010-37, a ze dne 24.6.2014, č.j. 29 Af 147/2011, kterými žaloby zamítl. Nejvyšší správní soud pak argumentaci krajského soudu v rozsudku ze dne 27.5.2011 přisvědčil a kasační stížnost žalobce, směřující proti rozhodnutí krajského soudu, zamítl rozhodnutím ze dne 26.10.2011, č.j. 7 Afs 70/2011-84.

[78] Pokud se žalobce dovolával v replice ze dne 23.6.2014 ochrany obydlí, pak nebylo soudu zřejmé, co přesně má na mysli a proti komu směřuje, neboť jeho nemovitosti byly zdaňovány zcela po právu a v souladu s právními předpisy. O nic jiného, než o jejich zdanění, v daném řízení nešlo.

[79] Vzhledem k uplatněným žalobním námitkám soud ještě ověřil ze správního spisu a podkladů v něm založených, z nichž správce daně vycházel při stanovení daně, že dne

29.5.1992 bylo vydáno k žádosti žalobce Městským úřadem Uherský Brod, odbor výstavby, stavební povolení na „adaptaci rodinného domu č.p. 518 na pozemku p.č. 640 v k.ú. Uherský Brod na prodejnu elektroniky a reprografické techniky firmy Antesat Trading“. Tomu odpovídalo i následně vydané kolaudační rozhodnutí téhož úřadu dne 18.1.1996, č.j. výst. 2425/94/96, kterým bylo v návaznosti na stavební povolení (viz odůvodnění kolaudačního rozhodnutí) potvrzeno, že se povoluje „užívání prodejny elektrotechniky a reprografické techniky č.p. 518 na pozemku p.č. st. 640 v k.ú. Uherský Brod“.

[80] Podle obsahu správního spisu jsou nemovitosti ve vlastnictví žalobce od počátku devadesátých let a od kolaudace v r. 1996 jsou o nich každoročně vedena daňová řízení. Městský úřad Uherský Brod, odbor stavebního úřadu a územního plánování, se dne 27.5.2010 vyjádřil tak, že výše citovaným stavebním povolením byla žalobci povolena adaptace rodinného domku č.p. 518 v k.ú. Uherský Brod v ulici Dolní Valy na prodejnu elektrotechniky a reprografické techniky. Kolaudačním rozhodnutím pak bylo povoleno užívání této prodejny. Žádné další rozhodnutí týkající se předmětného domu stavební úřad již nevydával. Dále uvedl, že na západní části pozemku p. č. st. 640 v k.ú. Uherský Brod (směrem od ulice U Fortny) se nachází stavba rodinného domu postavená bez stavebního povolení, jejíž odstranění nařídil stavební úřad rozhodnutím ze dne 14.5.2000, č.j. Výst. 1807/99. Stavba nebyla povolena ani kolaudována, a proto není známa její zastavěná plocha či počet nadzemních podlaží nebo zda je dokončena a užívána. K původní vinné boudě na pozemku p.č. 1513 v k.ú. Havřice stavební úřad uvedl, že v jeho archivu se spis ke stavbě nenachází. Objekt byl veden v Ústředním seznamu kulturních památek ČR a předchozími vlastníky byli manželé S., kteří nemovitost prodali žalobci v roce 1991. Stavební úřad ve sdělení ze dne 4.11.2011 uvedl, že ve věci nemovitostí žalobce na pozemcích p.č. st. 640 v k.ú. Uherský Brod a p.č. st. 1513 v k.ú. Havřice nevydal stavební úřad v roce 2010 ani 2011 žádné rozhodnutí či jiné opatření. Vzhledem ke zjištění správce daně z předchozích let (zdaňovacích období) z toho vyplývá, že v mezidobí od vydání kolaudačního rozhodnutí dne 18.1.1996 do 4.11.2011 nebylo stavebním úřadem vydáno žádné rozhodnutí stran nemovitostí žalobce, a nedošlo tak ke změně účelu užívání nemovitostí. Bylo proto třeba vycházet z účelu, jak byl kolaudačním rozhodnutím ze dne 18.1.1966, č.j. výst. 2425/94/96, povolen.

[81] Žalobce nebyl oprávněn užívat objekt č.p. 518 v k.ú. Uherský Brod k jinému účelu, než k jakému bylo vydáno stavební povolení a k jakému byl objekt následně zkolaudován, tedy jako prodejna elektrotechniky a reprografické techniky. Stavba tak musí být posuzována jako objekt určený k podnikání (prodejna). Jiný akt, který by žalobce opravňoval užívat nemovitosti k jinému účelu, nebyl vydán. Změna v účelu užívání stavby by byla přípustná jen na základě písemného souhlasu příslušného stavební úřadu, který však nebyl vydán. Objekt č.p. 518 na p.č. st. 640 v k.ú. Uherský Brod proto nemohl být zdaňován jako obytný dům, ale jako stavba pro podnikatelskou činnost. Pro účely zdanění předmětné stavby byl správce daně vázán pravomocným kolaudačním rozhodnutím a nemohl přihlížet k jiným tvrzením žalobce.

[82] Podle § 7 odst. 1 zákona o dani z nemovitých věcí jsou předmětem daně ze staveb stavby na území ČR, na které bylo vydáno kolaudační rozhodnutí nebo kolaudačnímu rozhodnutí podléhající, a tak užívané anebo dokončené podle dříve vydaných obecně závazných právních předpisů. Díkce § 11 cit. zák. rozděluje nemovitosti z hlediska sazby daně do několika skupin, a to na obytné domy (§ 11 odst. 1 písm. a) cit. zák.) a stavby užívané pro podnikatelskou činnost (§ 11 odst. 1 písm. d) cit. zák.). Významné bylo i ust. § 126

stavebního zákona, podle něhož lze stavbu užívat jen k účelu vymezenému zejména v kolaudačním rozhodnutí. Změna v účelu užívání stavby je přípustná jen na základě písemného souhlasu stavebního úřadu. Z dikce výše uvedených zákonných ustanovení pro věc vyplývá, že předmětem daně z nemovitostí jsou mimo jiné stavby na území ČR, na které bylo vydáno kolaudační rozhodnutí, přitom je lze užívat jen k účelu vymezenému v kolaudačním rozhodnutí a změna v účelu užívání stavby může nastat jen za splnění zákonných podmínek.

[83] Ze shora rekapitulovaného obsahu správního spisu je v kontextu citované právní úpravy rozhodné, že předmětná stavba byla jednoznačně zkolaudována jako prodejna elektrotechniky a reprografické techniky, přitom jakékoliv jiné rozhodnutí o změně užívání této stavby již nebylo vydáno. Proto nemohla být stavba zdaňována jako stavba určená pro bydlení dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitostí, ale jako stavba pro podnikatelskou činnost dle § 11 odst. 1 písm. d) cit. zák. Současně není pochyb o tom, že jde o stavbu ve smyslu občanského zákoníku (popř. nového občanského zákoníku), jak má na mysli judikatura, např. rozsudek NSS ze dne 1.3.2007, č.j. 2 Afs 125/2005-40, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 19.2.2007, sp. zn. II. ÚS 529/05. Za tohoto skutkového stavu tedy není možno správním orgánům vytýkat zdaňování předmětné nemovitosti jako stavby pro podnikatelskou činnost (prodejna elektrotechniky a reprografické techniky), jak namítal žalobce, neboť v kolaudačním rozhodnutí byla nemovitost jednoznačně klasifikována jako prodejna, tedy jako objekt určený pro podnikatelskou činnost. Kolaudační rozhodnutí ze dne 18.1.1996 bylo vydáno na základě stavebního povolení ze dne 29.5.1992, tedy přebíralo vůli stavebního úřadu v něm vyjádřenou, a to k žádosti žalobce, v níž formuloval požadavek na „adaptaci rodinného domku č.p. 518 na pozemku p.č. 640 v k.ú. Uherský Brod na prodejnu elektroniky a reprografické techniky firmy Antesat Trading“. Samotným kolaudačním rozhodnutím ze dne 18.1.1996 bylo schváleno v návaznosti na stavební povolení, že se povoluje „užívání prodejny elektrotechniky a reprografické techniky č.p. 518 na pozemku p.č. st. 640 v k.ú. Uherský Brod“. Ze stavebního povolení vydaného na žádost žalobce, popř. kolaudačního rozhodnutí, lze jednoznačně dovodit rozsah adaptace, kterým byla „adaptace rodinného domku“, a došlo tak k „adaptaci rodinného domku“ jako celku, nikoliv k adaptaci „dvou místností“, k čemuž směřoval žalobce ve svých tvrzeních.

[84] Uvedený skutkový stav měl oporu ve správních spisech, přitom nebylo nikdy prokázáno, že mělo být zkolaudováno něco jiného, než předmětná prodejna. Předmět řízení jednoznačně vyplynul ze stavebního povolení i kolaudačního rozhodnutí. Pokud žalobce hodlal předmětnou stavbu užívat k jinému účelu, měl provést změnu užívání, což ale neučinil. Vydané stavební povolení kopírovalo žádost žalobce o jeho vydání. V kolaudačním rozhodnutí byla nemovitost k užívání klasifikována jako „prodejna elektrotechniky a reprografické techniky“. Na tom nemohlo nic změnit ani tvrzení žalobce, že nemovitost zakoupil v roce 1991 jako rodinný dům nebo, že rozvod plynu a elektřiny byl proveden samostatně pro obytnou část a pro podnikatelskou část. Není rozhodné ani to, že stavba byla nadále vedena v katastru nemovitostí jako objekt k bydlení (rodinný dům). Takové údaje neodpovídaly účelu, k němuž byla předmětná stavba zkolaudována. Povinností žalobce bylo do 30 dnů ohlásit příslušnému katastrálnímu úřadu změnu v užívání předmětné stavby (od 18.1.1996) podle § 10, resp. § 23 písm. d) zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí ČR, ve znění pozdějších předpisů. Není relevantní ani tvrzení žalobce, že objekt je v současné době z převážné části využíván pro bydlení žalobce, jeho syna a matky jeho syna. Účel

užívání vyplývá pouze z vydaného kolaudačního rozhodnutí a k jeho změně dosud nedošlo. Lze konstatovat, že žalobce užívá uvedenou stavbu v rozporu s kolaudačním rozhodnutím.

[85] V posuzované věci bylo třeba výlučně vyjít z toho, k jakému účelu byl objekt č.p. 518 v k.ú. Uherský Brod zkolaudován. Pro účely stanovení sazby daně z nemovitých věcí tak bylo třeba vycházet z citovaného rozhodnutí o kolaudaci a stavebního povolení, kterými byl správce daně vázán (dle § 99 odst. 1 DŘ; do 31.12.2010 dle § 28 odst. 1 ZSDP). Existence pravomocného kolaudačního rozhodnutí bránila správním orgánům dovozovat, že by stavba mohla mít jiný účel užívání (právní nebo jen formální), než ten, k němuž byla rozhodnutím zkolaudována. Bylo-li záměrem žalobce, aby jeho nemovitost byla zdaňována jinak, podle jiného účelu užívání (např. podle faktického stavu), nic mu nebránilo v tom, aby o takovou změnu, při současném splnění zákonných podmínek vyžadovaných k takovému užívání, požádal příslušný správní orgán.

[86] Za nepodstatné soud v tomto řízení považoval další listiny (shora citované) navrhované a předkládané žalobcem, protože směřovaly např. jen k povolení umístění provozovny v uvedeném objektu, osvědčovaly provedení plynofikace, popisovaly provádění rekonstrukce domu atp., avšak jakkoliv nedokládaly tvrzení žalobce, že uvedený objekt byl zkolaudován pro bydlení. Naopak urgence žalobce o vydání stavebního povolení ze dne 1.4.1992, svědčila o tom, že žalobce urgoval vydání stavebního povolení „k rekonstrukci domu č.p. 518“ v k.ú. Uherský Brod. Z předložené části projektové dokumentace vyplývala rekonstrukce domu na prodejnu. Překládané listiny však nemohly prokázat tvrzení žalobce, že kolaudace a změna užívání se týkala pouze dvou místností v objektu, a že zbytek měl být užíván k bydlení. Takový skutkový stav neměl oporu ve spise. Soud proto těmito listinami neprováděl dokazování.

[87] Také žalobcem navrhované důkazy - Vyjádření Ing. J. K., autorizovaného inženýra pro pozemní stavby, ze dne 15.9.2003, Zpráva o revizi plynového zařízení revizního technika I. B. ze dne 28.12.1993 a jím sepsaná technická zpráva plynoinstalace z prosince 1993, Vyjádření revizního technika I. B. ze dne 29.7.2003, a také Stanovisko JUDr. M. M., Ph.D., daňové poradkyně, k dani z nemovitostí ze dne 17.5.2011, jsou pro právní posouzení předmětné věci nepodstatné. Proto soud jimi neprováděl dokazování. U žádné z těchto listin nešlo o odborný posudek, založený na objektivním zkoumání věci, který by předkládal v řízení ustanovený znalec ve smyslu § 95 odst. 1 DŘ. Jednalo se o vyjádření uvedených osob na objednávku žalobce dle jeho zadání a pro jeho účely. Nešlo o nestranné osoby ani o objektivní posouzení, ačkoliv se pokusily o výklad právních předpisů a o rozbor stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí. Správce daně postupoval v souladu s daňovým řádem a jeho úkolem bylo právně posoudit žalobcem vlastněné nemovitosti za účelem jejich zdanění. Nebylo třeba posuzovat stavebně-technický charakter nemovitostí, nýbrž bylo třeba vycházet, jak již bylo uvedeno, ze stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí, což správce daně učinil a na tyto skutkové okolnosti správně aplikoval příslušná ustanovení právních předpisů rozhodná pro stanovení daně. V posuzovaném případě tedy nebylo třeba ustanovit znalce k prokázání rozhodných skutečností pro stanovení daně, neboť rozhodnutí nezáviselo na posouzení otázek, k nimž by bylo třeba odborných znalostí, které správce daně nemá, a ani nešlo o případ, kdy daňový subjekt na výzvu správce daně nepředložil ze zákona povinný znalecký posudek. Naopak správce daně konal v rámci jemu zákonem svěřené pravomoci. S ohledem na shora uvedené nebylo možné pokládat vyjádření citovaných osob za relevantní

odborná posouzení pro danou věc. Výklad stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí, včetně konkrétních ustanovení právních předpisů, měl provést správce daně či žalovaný. Nebylo k tomu třeba znaleckého zkoumání. Zjištěné skutečnosti pak měli podřadit pro účely zdanění nemovitostí pod příslušná ustanovení aplikovaných právních předpisů. Žalobcem navrhované důkazy, včetně vyjádření ing. K., JUDr. M., Ph.D. a I. B., nemohly na právním posouzení věci ničeho změnit, a proto je soud jako důkazní návrhy zamítl při jednání dne 25.11.2014. Současně však bylo třeba vyjít z toho, že daň byla žalobci stanovena podle pomůcek ve smyslu § 145 odst. 1 DŘ (§ 98 DŘ), které měl správce daně k dispozici, tj. způsobem, kdy se neprovádí dokazování. Proto jsou liché námitky žalobce, že se v daňovém řízení správní orgány nevypořádaly s důkazy, porušily zásadu volného hodnocení důkazů nebo, že daňové řízení bylo založeno na nedostatečném dokazování. Obsah správního spisu rovněž nepotvrdil pravdivost námítky žalobce týkající se znemožnění nahlížení do spisu.

IX. Závěr a náklady řízení

[88] Krajský soud v Brně shledal žalobcovy námitky nedůvodnými, jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

[89] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak, jakožto úspěšnému účastníku řízení, právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

[90] Vzhledem k tomu, že byl žalobci ustanoven soudem k ochraně jeho práv v této věci zástupce, jímž byla advokátka JUDr. Ludmila Krátká, se sídlem v Brně, Škrochova 22, hradí ustanovenému zástupci jeho odměnu za zastupování a též hotové výdaje stát dle § 35 odst. 8 s.ř.s. Odměna advokátky a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s.ř.s. a vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to ve znění účinném od 1.1.2013, kdy advokátka právní úkony ve věci vykonávala. V souzené věci žádala zástupkyně žalobce při jednání úhradu pouze 3 a 1/2 úkonů právní služby (1. převzetí a příprava zastoupení společně s první poradou; 2. sepsí repliky; 3. půl úkon za účast u jednání soudu dne 30.9.2014, které bylo pro uplatnění námítky podjatosti členů senátu odročeno; 4. účast u jednání soudu dne 25.11.2014), ačkoliv mohla požadovat ještě úhradu další porady s klientem, prostudování spisu apod. Ve věci se tedy jednalo o 3x 3 100 Kč, dále o půl úkon v hodnotě 1 550 Kč, a dále o 4 režijní paušály ve výši 4x 300 Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b), d), g), § 11 odst. 2 písm. f) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu), tedy celkem 12 050 Kč. Zástupkyně žalobce DPH neuplatňovala. Celkem soud přiznal ustanovené zástupkyni žalobce na odměně a náhradě hotových výdajů částku 12 050 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu s tím, že bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně.

[91] Podle § 60 odst. 4 s.ř.s. má stát proti neúspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení, které platil, není-li tento účastník osvobozen od soudních poplatků. Soud proto

uložil žalobci, jakožto neúspěšnému účastníku ve věci (žaloba byla zamítnuta), povinnost nahradit státu náklady řízení, které platil. Jednalo se o náklady vynaložené na odměnu a náhradu hotových výdajů ustanovené právní zástupkyně. Protože žalobce byl v tomto řízení z 80-ti % osvobozen od placení soudních poplatků, byla mu uložena povinnost nahradit státu náklady řízení jen v rozsahu zbývajících 20-ti %, a to v částce 2.410 Kč, což odpovídalo 20-ti % z celkové částky 12 050 Kč přiznané ustanovené zástupkyni žalobce. Ke splnění povinnosti soud stanovil žalobci přiměřenou lhůtu a jako platební místo označil účet Krajského soudu v Brně.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. listopadu 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu